

mali

vir

Tema
broja –
djatinjstvo

SPORTSKA
OBLJETNICA

USPJEŠNICI

Projekti

vec

Područne
škole

Poštovani čitatelji Maloga Virovca,

nakon 59. godina neprekinutoga izlaženja našega školskoga lista, prošla nam je godina donijela mnoga iznenađenja koja su utjecala na sve nas, na naše planove i htijenja. Godina obilježena pandemijom koronavirusa primorala nas je da promijenimo način rada, da odustanemo od nekih planova, neke prilagodimo, drugačije živimo... Isto tako prošla nam je godina pokazala da je zdravlje zaista najvažnije, a sve ostalo ćemo uspjeti prevladati i svladati. Ove smo godine pripremili novi - jubilarni 60. broj koji je poseban po tome što ga je radila pomlađena ekipa novinara (mlade snage petaša) i po obliku u kojem izlazi. Slavljenički broj izlazi u digitalnom obliku jer je i doba u kojem živimo sve više okrenuto digitalnom svijetu i digitalizacija postaje sastavni dio svih sfera života. Kao temu broja ove smo godine odabrali **djetinjstvo**. Bez obzira na to što nam život nosi i u kojem vremenu živimo, svaki čovjek ima uspomene iz djetinjstva. Istražili smo kakva su djetinjstva imale bake, djedovi i roditelji naših učenika i učitelji te kako svoje djetinjstvo doživljavaju naši učenici. Osim toga u *Malom Virovcu* možete pročitati zanimljive priče te vidjeti najuspješnije učenike naše škole. Veselimo se što smo opet s vama i svaku smo digitalnu stranicu radili predano i s veseljem.

Uživajte čitajući!

Uređuju članovi Novinarsko-literarne grupe: Cindy Bingula, 5. b, Lea Špoljar, 5. b, Lara Brcković, 5. c, Ena Bosorić, 5. a, Karlo Mesarov, 5. b.

Učitelji suradnici: učiteljice razredne nastave, nastavnice i nastavnici predmetne nastave, pedagoginja, knjižničarka i ravnateljica.

Oblikovna koncepcija: korištena koncepcija prof. Zdravka Tišljara od 2005. godine.

Izdavač: Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje.

Kontrolno čitala: Katarina Franjo, prof.

Odgovorna urednica i lektorica: Danijela Sunara-Jozek, prof.

Fotografije: članovi Novinarsko-literarne grupe, Medijske grupe, Katarina Franjo, Đurđica Krčmar Zalar, Darko Herbai, Draženka Patačko, Josip Kovačić, Maja Šoš, Igor Kemenović, Željka Ivorek, Marica Cik Adaković, vlč. Marijan Kovačić, Mario Brcković, Ivan Mandić, Danijela Sunara-Jozek.

Digitalni oblik osmisile: Danijela Sunara-Jozek i Đurđica Krčmar Zalar uz pomoć Printeraj d.o.o.

Članovi Novinarsko-literarne grupe**Sadržaj:**

In memoriam
O nama
Veliki Virovci
Područna škola Hampovica
Područna škola Miholjanec
Područna škola Šemovci
Projekti
Kutak za roditelje
GLOBE i ENO

Galerija velikih majstora
Parnas velike Virovcov
Školska knjižnica
Tema broja – djetinjstvo
Naši uspjesi
Školska knjižnica
Sportska obljetnica
Osmaši
Učenici kažu

s. CECILIA (Milka) ŠKRILJEVEČKI, dominikanka

(12. svibnja 1949. – 17. ožujka 2020.)

Sestra Cecilija Škriljevečki, krsnim imenom Milka, rođena je u Škriljevcu 12. svibnja 1949. godine. Redovnički je život započela 1962. godine na Korčuli. Zaređena je 1968. te je izobrazbu nastavila u Italiji da bi se 1983. vratila u Hrvatsku. Do 1989. djelovala je u Gružu, zatim na Orebiću, a 1995. došla je u Virje. Župljeni i sumještani će je pamtitи по jedinstvenome glasu koji je bio njezin zaštitni znak, ali i po susretljivosti, jednostavnosti te po tome što je sa svakim voljela porazgovorati. U župi je bila angažirana na mnogim područjima – vodila je župne kateheze, predavala Vjeronauk u osnovnoj školi, bavila se crtanjem košuljica za krštenje, a ono u što je ulagala najviše vremena i volje jest vođenje župnoga zbora. Nadarena, sposobna i uspješna, uvijek je ostala ponizna i predana Gospodinu i oslobođena zarobljavanju pohvalama, nagradama i priznanjima koje je nerijetko dobivala. Iako je bila učena, tražila nove savjete za rad koje je radosno uvažavala. Sestra Cecilija pravi je primjer osobe koja je cijeli život stjecala nova znanja i svojim stavom utjecala na mnoge vjernike župe Virje, a osobito na mlade. Ostat će u lijepom sjećanju svim djelatnicima naše škole, ali i mnogim generacijama naših učenika.

Ovim riječima želimo zahvaliti, časna sestra Cecilijo, što ste bili dio naše zajednice u kojoj ste ostavili neizbrisiv trag dobrote, požrtvovnosti, ljubavi, posvećenosti, ljudskosti i Božje prisutnosti.

Do ponovnoga susreta na nebeskim stazama –zbogom!

Tekst napisali vlč. Marijan Kovačić i Danijela
Sunara Jozek, prof.

BOŽICA KOLARIĆ

(1. siječnja 1956. – 27. ožujka 2020.)

Prošla je već godina dana otkako nije s nama naša teta Božica.

Veći dio svojeg radnog vijeka, od 18. travnja 1988. do umirovljenja 31.10.2019. godine, provela je u Područnoj školi Šemovci kao spremaćica.

Bila je predana svom poslu, marljiva, pedantna, otvorena, srdačna, uvijek nasmijana i raspoložena za razgovor s djecom i učiteljicama. Veliki je napor ulagala u uređenje okoliša škole o kojem je brinula tijekom cijele godine. Sjećamo se prekrasnih cvjetnih gredica koje su svojim bojama uljepšavale školski okoliš. Svakodnevno je dolazila obići školu, zaliti cvijeće, čak i u vrijeme godišnjeg odmora.

Njezin nagli odlazak sve nas je iznenadio i ispunio tugom. Vrlo kratko je uživala u zasluzenoj mirovini. Iza naše drage tete Božice ostala je praznina, ali u našim srcima čuvamo drage uspomene na vrijeme provedeno s njom.

Počivala u miru!

Kristina Klanac,
učiteljica razredne nastave

Naša ravnateljica napredovala u zvanju – ravnateljica mentorica

Posebno smo ponosni na našu ravnateljicu, Maricu Cik Adaković, prof. čiji je trud i rad prepoznala Agencija za odgoj i obrazovanje i Ministarstvo znanosti i obrazovanja.

Nakon rada u nastavi kao učiteljica Hrvatskoga jezika i stjecanja statusa učiteljice savjetnice, vođenja Stručnoga vijeća učitelja hrvatskoga jezika Koprivničko-križevačke županije i mnogobrojnih postignuća sa svojim učenicima na natjecanjima i smotrama te dobivanja Nagrade *Ivan Filipović* koja se dodjeljuje za rad i rezultate u predškolskom odgoju, osnovnom, srednjem školstvu, visokom školstvu i znanstvenom i stručnom radu, **Marica Cik Adaković** postala je ravnateljica virovske škole. Dugogodišnji predan rad ove je godine vrednovala Agencija za odgoj i obrazovanje i Ministarstvo znanosti i obrazovanja te je ravnateljica promovirana u zvanje – **ravnateljice mentorice**.

Našim djelatnicima, učenicima, mještanima, lokalnoj i županijskoj zajednici, prijateljima i podupirateljima Škole poznate su mnogobrojne aktivnosti, stručna usavršavanja i uspješan rad s djelatnicima naše škole s ciljem što boljih uvjeta rada i učenicima i djelatnicima u školi koji je sada prepoznat i na državnoj razini.

Ovogodišnja je svečana dodjela izostala zbog nepovoljne epidemiološke situacije, a rješenje je stiglo pisanim putem.

Od srca čestitamo ravnateljici na velikom postignuću i želimo joj i da i dalje predano, posvećeno i sa srcem radi ravnateljski posao!

Danijela Sunara-Jozek, prof.

Priznanje i nagrada učiteljici naše škole Katarini Franjo

Posebno smo ponosni na našu djelatnicu, učiteljicu mentoricu Katarinu Franjo, prof. čiji je trud i rad prepoznalo Ministarstvo znanosti i obrazovanja te ju na Svjetski dan učitelja nagradilo uz ostale najbolje odgojno-obrazovne djelatnike u Republici Hrvatskoj.

Od 1769 prijavljenih odgojno-obrazovnih djelatnika Povjerenstvo za nagrađivanje odabralo je 504 najuspješnija djelatnika u 2019./2020. šk. godini koji će za svoj rad i trud biti nagrađeni novčanim iznosom od 10.000 kuna bruto.

Javni poziv za nagrađivanje najuspješnijih bio je otvoren od 13. svibnja do 30. lipnja 2020. godine, a prijave je razmatralo Povjerenstvo sastavljeno od učitelja, nastavnika, stručnih suradnika, odgajatelja i ravnatelja ili osoba izabranih u

znanstveno-nastavno, umjetničko-nastavno, znanstveno ili nastavno zvanje.

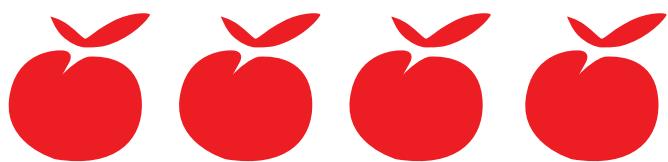
Obzirom na epidemiološku situaciju, 5. listopada održana je *online* svečanost na kojoj se nagrađenima obratio ministar znanosti i obrazovanja prof. dr. sc. Radovan Fuchs čestitavši im na trudu i profesionalnosti u radu s učenicima.

Naša je kolegica Katarina ovu nagradu zaslужila zbog iznimnoga rada i zalaganja u radu s učenicima (mentorstvo na LiDraNu, mnogobrojnim natječajima na kojima su učenici postizali iznimne rezultate, osmišljavanju školskih priredaba), unaprjeđenju obrazovnoga sustava (suautorstvo u izradi radnih bilježnica za učenike s teškoćama u učenju i *Pravopisnih listića* za učenike od 5. do 8. razreda, provedbi istraživanja u odgoju i obrazovanju na Poslijediplomskome doktorskome studiju *Mediji i komunikacija* na Sveučilištu Sjever u Koprivnici), predavanja i radionica, rada u stručnim vijećima i udrugama te vođenju projekata kojima se potiče učenička snalažljivost, kreativnost, samostalnost i društvena odgovornost.

Isto tako, iako se to nije bodovalo, svi mi koji radimo s kolegicom Katarinom možemo reći da ju osim radijnosti i odgovornosti krasiti kolegijalnost, srdačnost i otvorenost te je čast s njom dijeliti radni prostor.

Našoj učiteljici Katarini Franjo, prof. čestitamo na velikom priznanju i želimo puno uspjeha i u budućem radu!

Danijela Sunara-Jozek, prof.

Darko Gabaj u adrenalinskem parku Accredo Centar - na zajedničkom stručnom usavršavanju kolektiva naše škole

DARKO GABAJ, sada već umirovljeni kolega koji je iz našega školskog kolektiva otisao baš u vrijeme korone bez dogovorenog i isplaniranog glazbenog oproštaja, bez zagrljaja, uz nekoliko lijepih riječi u školskoj blagovaonici, s nama maskiranimi...

Iako smo pol u šali, pol u zbilji zadnjih nekoliko godina govorili: *Nedeš nikam dok nam za Dan škole sa zborom i tamburašima ne odigraš Podravino!*

Al' je otisel!

Nit' je bilo Dana škole, nit' smo uživali u veličanstvenoj izvedbi naših učenika pod sigurnom Darkovom dirigentskom rukom! Osim redovnih božićno-novogodišnjih nastupa, završnih školskih priredaba, koncerata u različitim školskim i mjesnim prilikama, Darko je s tamburaškim orkestrom osvojio najveća odličja hrvatske tamburaške glazbe – Zlatnu i Srebrnu tamburu Paje Kolarića na Festivalu hrvatske tamburaške glazbe u Osijeku. Odgojio je i glazbeno obrazovao brojne generacije virovskih učenika, a u naš školski kolektiv svojom odmjerenošću, duhovitošću i iskričavim humorom unosio radost i bio omiljen kolega svima nama!

Uvijek mu je bila važna njegova obitelj o kojoj i sada predano brine! Iako nas je njegovo umirovljenje i ovo pandemijsko vrijeme udaljilo fizički, kolega Darko prisutan je u našim zborničkim razgovorima, anegdotama o proživljenim zgodama i nezgodama i unatoč umirovljenju, dravskim svitanjima na ribičiji – tu je u našim srcima!

Ravnateljica Marica Cik Adaković

Intervju s učiteljicom razredne nastave Željkom Ivorek

Imala sam pravo bogatstvo u rukama

U našoj školi radi mnogo izvrsnih djelatnika. Svi su oni posebni na neki svoj način i trude se dati svoj doprinos školi i školskoj zajednici. Ove godine u mirovinu će otići iznimna učiteljica - Željka Ivorek. Bila je učiteljica mnogim virovskim generacijama u čijim je životima

ostavila neizbrisiv trag u njihov život. Ostat će nam u sjećanju kao učiteljica velika srca, uporna u svom radu i puna strpljenja, suosjećanja, kreativna te puna ljubavi za svoje učenike.

Rođena ste Virovka, vezani ste uz svoje mjesto i kraj. Po čemu najviše pamtite svoje djetinjstvo?

Životne uspomene dio su svakog pojedinca. Sjećanja na te doživljaje čine veliko bogatstvo vezano uz dom, obitelj, školu i moje Virje. Lijepa su to bila vremena... Prepuna igre graničara u klancu moje Goričke ulice, lovača preko grabe ispred kuće, skrivača po dvorištu i štaglju, u predvečerje sjedenje u travi s kriškom kruha u ruci, a na njoj namazana mast posipana crvenom paprikom, vožnja na drvenim kolima koje vuku kravice... Ništa manje sladče nije bilo ni popeti se na trešnju, otići na sladoled s Miricom i Maricom... ili pak vožnja na biciklu poniju po čitavom selu, branje visibaba uz potok Zdelju i nezaboravna sanjkanja na Piškaču. Na more nisam išla jer se nije imalo, brzo sam ostala bez oca i teško se živjelo. No stigla bi ponekad i pokoja razglednica od prijateljica pa sam tako i ja zamišljala, u hladu svoje marelice, da se kupam i sunčam u Selcu, Jelsi... Školu do četvrtog razreda išla sam u našu *krasoticu* koju pamtim po velikim i visokim učionicama, širokim hodnicima, mirisu školske kuhinje, igrom školice u dvorištu za vrijeme odmora. Crtala sam spomenare, skupljala salvete i šarene papiriće od bombona... Pamtim i nedjeljne mise na koje sam odlazila s majkom, njezine široko *nafaldane* sukњe, ispod koje je virila špicana *pocuknjenjka*. Bilo je to lijepo djetinjstvo.

Rekli ste da ste, prije svega, ispunili svoj san, a to je da postanete učiteljica. Što je inspiriralo taj san?

Uvijek sam voljela nešto pisati, crtati, izrezivati. Imala sam nekoliko učiteljica, najviše se sjećam Vesne Mihaldinec. Bila je iz moje ulice i jako sam je voljela. Uvijek sam promatrala njezine njegovane ruke kako nešto pišu, ispravljaju, a imala je, po mom mišljenju, posebno zanimljivo crveno penkalo. Pričala nam je zanimljive priče o biljkama i životnjama. Tako sam i ja odlučila biti učiteljica.

Poznato je da učiteljski posao nije lak i da zahtijeva mnogo upornosti i strpljenja. Jeste li ikada požalili što ste postali učiteljica?

Da se ponovo rodim, bila bih samo to. Volim svoj posao, volim djecu i svoju školu. Nikada nisam požalila što sam učiteljica jer sada znam da sam imala pravo bogatstvo u rukama, deset generacija je iza mene. Moji đaci su postali dio mojega života. To je nešto najvrjednije.

Što smatrate najvažnijim u učiteljskom poslu i komunikaciji između učenika i učitelja?

Radeći u školi u rukama, imam vječno djetinjstvo i mladost. Jedan od važnih uvjeta uspješnog odgoja i obrazovanja je iskrena komunikacija između učitelja i učenika. Volim ih gledati u oči, jednako slušati i onoga u prvoj i zadnjoj klupi. Da bi im bilo zanimljivo izlaganje sadržaja, trebam se redovito i odgovorno pripremiti za nastavu kod kuće. Smisao za humor je potreban da bi se tijekom sata ponekad malo i opustili. Zato smo se često šalili. Učenicima odgovaraju mirnoća, pravednost, jasna pravila što sam nastojala i činiti u svom radu.

Čast mi je i sama biti jedna od Vaših bivših učenica te najradije pamtim volontiranje i posjećivanje starijih mještana Virja kojima je pomoći bila potrebna. Kako ste došli na ideju za takvu vrstu humanitarnog rada? Što Vas je potaklo na nešto takvo?

Samo sam se okrenula oko sebe u svojem Virju i primijetila veliku osamljenost starijih osoba, a kod nekih i teško siromaštvo. Počela sam ih posjećivati prije 14 godina. Poznavala sam jednu bakicu koja je bila gladna i živjela sama. Odlučila sam povesti svoje đake jedno poslijepodne u njezino dvorište, njezin skroman dom. Veselje bake Marice ne mogu opisati dok smo joj zaplesali u dvorištu, zapjevali, donijeli pune ruke darova. Uskoro mi se tome pridružila i moja mlada profesorica Katarina Franjo i njezini veliki đaci. I tako godinama posjećujemo našu starost u

Virju. Sve blagdane smo odlazili u naše domove za stare osobe gdje smo pjevali, recitirali, glumili, svirali, plesali, napisali puno čestitaka. Tu ljubav volontiranja nastojale smo unijeti i u srca naših đaka. Znamo da smo u tome uspjeli. Suze radosnice su to uvijek govorile u očima tih dragih osoba koje bi nam dugo mahale na svojem kućnom pragu i poručile:

Gda bute pak došli?

Dojdite...

nejte me zabit...

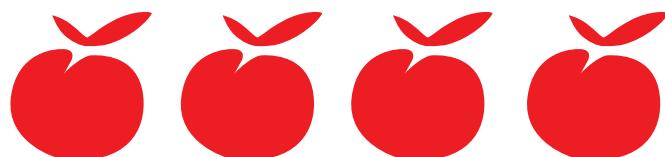
Koji trenutci u poslu su Vam bili najteži ili najzahtjevniji, na koje možda i niste bili spremni?

Najteže je gubitak djeteta u razredu. Najteže je kada ti ga

Prva generacija koju je učiteljica Željka podučavala (1980.)

teška bolest zauvijek uzme iz razreda. Kako u tim trenucima razgovarati s njegovim roditeljima, prijateljima... a ja pamtim sve njegove priče još i danas o konjima, veselu igru za vrijeme odmora, smijeh i njegove plave oči kao more... Rastava roditelja je preteška za dijete. Trebalo je tu puno snage da se ta mala osoba zna nositi s time. Nisam smjela biti pristrana niti prema jednom roditelju (isto učiti i dijete) - da mama i tata zauvijek ostaju njegovi, iako im se životni putevi razilaze. Svoje životne tuge sam uvijek ostavila ispred razreda. Nisu ih moji đaci nikada primijetili.

Vjerujem da se mnogo toga promijenilo, naročito u ovih zadnjih nekoliko godina. Cijeli školski sustav se modernizirao i digitalizirao, nešto nabolje, a nešto ne. Kako se Vi snalazite u ovom vremenu tehnologije? Je li Vam bilo lakše nekada ili sada?

Iskreno, zato i idem u mirovinu. Teško mi je pratiti tu tehnologiju. I dobro je da je tako. Netko će se veseliti mojem radnom mjestu, a ja se veselim mladosti koja će započeti san, koji sam ja ostvarila, završila. Uz pomoć nove tehnologije se lakše i puno bolje živi, jedino treba naći vremena za igru u prirodi, maknuti se povremeno od ekrana. Razgovarati uživo, ne samo preko poruka. Popeti se na onu moju trešnju s početka priče...

Koje su razlike između Vaših prvi i zadnjih generacija?

Djeca su uvijek djeca. Vesela i razigrana. Jedino priče različite. Prve generacije su se igrale kauboja i Indijanaca, a ove se igraju neke virtualne igrice koje vam ne znam nabrojiti, iako mi ih spomenu nekoliko puta na dan.

Koja je najvažnija pojedinost koju ste Vi naučili od svojih đaka?

Svi moji učenici su individualci, osobnosti koje ne treba mijenjati, već ih takve prihvatiti. Moj je zadatak pravilno ih i pažljivo usmjeravati. Smatrala sam da nije u redu reći da je razred zločest. Rijetko sam to izgovarala. Znam da je to doba njihova odrastanja i da dogovorom možemo puno toga promijeniti. Roditelji su mi veliki pomagači u tome. Moramo biti dobar tim jer oni i ja želimo najbolje njihovom djetetu.

Naučila sam da svoje đake moram slušati i čuti. Nakon toga im se lako približim, stječem povjerenje. Naučili su me da im uvek treba povratna informacija da bi se osjećali sigurno uz mene. Naučili su me smijati se, kako biti sretan kao dijete, najnovije popularne igrice, sve moguće tajne mobitela. Naučili su me toliko puno toga u ovu 41 godinu, da to ustvari i ne stane u ovaj intervju. I hvala im na tome.

Po čemu će pamtiti svoje učenike i našu školu u kojoj ste provedeli svoj cijeli radni vijek?

Sve svoje đake pamtim. Izmiješala sam ih samo generacijski. Učim im već i djecu. Eto, učila sam tebe, draga Niku, sada ti učim brata Viktora, a učila sam ti i tatu Davora... Godine su to... Veselim se svakom uspjehu svojih đaka u životu. Najsretnija sam dok me pozdrave na ulici. Tužna sam dok pozdrav izostane, a družili smo se pune četiri godine... vezala im cipele

i oblačila kaputiće, ruku vodila u pisanju, zbrajala s njima na prstiće, tješila ih u svađi s prijateljem, tražila izgubljene gumice i olovčice, zubiće koji su ispali u prvom razredu. No još mi je teže dok to i roditelj napravi. Meni je moja škola bila život. Moj drugi dom. Jako će mi nedostajati, znam to, dok dođe jesen i zazvoni školsko zvono... dok uz moju kuću prođe đak s torbom na leđima... Ponosim se svim projektima i aktivnostima koje smo provodili u školi. Velika je to odgovornost, zalaganje i rad. Voljela sam sve svoje kolege u školi. Složni smo kolektiv koji su vodili izvrsni ravnatelji. Učiteljski izleti bili su uvek poučni i zanimljivi, veseli, a takvi su bili i đački izleti. I djeci i meni nezaboravni... U dragom sjećanju ostaju mi i vrijedne spremićice i kuhari. Znam i da će mi nedostajati svi cvjetići i klupice oko škole. Sretna sam što sam vas sve imala.

Intervju pripremila Niku Cik, 8. b

Posljednja generacija učiteljice Željke (2021.)

Velika srca uvijek pomažu

Tomislav Gregurić na biciklističkoj humanitarnoj vožnji Ljepom Našom

Svakodnevno smo izloženi lošim pričama pa je svaka pozitivna priča dobrodošla u ovo neobično vrijeme.

Osim što je naše živote promijenila svjetska pandemija COVID-19, u dane božićnih i novogodišnjih blagdana tresla se Hrvatska. Jak potres u Petrinji koji smo i mi osjetili. Posljedice su velike – materijalna šteta i izgubljeni ljudski životi koje je nemoguće nadomjestiti.

Taj je događaj ponovo probudio i pokazao velika srca ljudi koji su pohrlili pomoći što je u toj cijeloj situaciji bilo neopisivo. Ljudi iz Hrvatske, ali i izvan nje, pomagali su stanovnicima Banovine. Opet se pokazalo da među nama postoje ljudi koji nesebično pomažu onima kojima je potrebno.

Mladići velikoga srca

Mario je tesar po zanimanju, a Tomislav je po struci magistar inženjer rудarstva i geotehnike, a po zanimanju projektant i voditelj projekata. Tomislav se rekreativno bavi biciklizmom, Mario planinarenjem i penjanjem. Na prvu možda različiti, ali u mnogo toga slični. Obojica dolaze iz malog mjesta Virja, obojica su osmisliла humanitarni projekt za prikupljanje sredstava Udrudi za pomoć osoba s intelektualnim teškoćama Latice za opremanje njihovoga prostora u Koprivnici, obojica su pomagala nakon razornih potresa u Banovini.

Medijski popraćen humanitarni projekt *Oko Hrvatske na dva kotača* 2018. godine u kojem se Tomislav vozio Ljepom Našom s ciljem prikupljanja novca za Udrugu Latice. Sveukupno je odvozio 2300 km koliko je otprilike duljina hrvatske kopnene granice.

- Za projekt *Oko Hrvatske na dva kotača* bio sam nadahnut Perom Fuchsom, korisnikom Udruge Latice. Pero je sada već veliki dečko s velikim osmijehom koji me pridobio. Njegova je majka predsjednica te udruge i u razgovoru s njom sam odlučio pomoći. Upoznavajući Perine prijatelje, slika je bila jasnija i želja za projektom sve veća. Očekivanja nisu bila velika pa nas je reakcija svih oko nas dosta iznenadila – govori Tomislav.

Dvije godine kasnije 2020. Mario Carek prohodao je 1,3 milijuna koraka s istim ciljem kao i Tomislav. Svoju je avanturu pod nazivom *Milijun koraka* započeo na rtu Kamenjak i nakon 37 dana stigao je na rt Oštro kod Prevlake.

- Za Latice i njihov projekt obnove novog prostora u bivšoj koprivničkoj vojarni pročitao sam na nekom portalu, a s obzirom na to da sam te godine planirao prohodati *Via Adriatica Trail*, sinula mi je ideja da probam spojiti planinarenje i humanitarnu akciju za Latice. Nazvao sam Udrugu, predstavio svoj projekt, oni su ga prihvatili i dalje je priča poznata – napisao nam je Mario. Naime, u trenutku pisanja reportaže Mario se nalazio na Biokovu gdje je planinario.

Činiti pravu stvar

U prosincu ni sekunde nisu dvojili otići u Banovinu i pomoći svaki na svoj način.

- U slobodno se vrijeme bavim i penjanjem pa sam se pridružio sanaciji dimnjaka u Petrinji. Tamo sam proveo punih 7 dana sa svojom ekipom. Zbog pandemije nismogli na planine pa smo se dogovorili da idemo pomoći ljudima – piše Mario.

Tomislav je u Banovini bio i poslovno, ali se uključio i volonterski.

- Pronaći motivaciju za volontiranje nije teško. Dovoljno je pričati s ljudima, pogledati vijesti, odazvati se na poziv i krenuti. Nije lagano susretati se s ljudima čiji život je težak. Njihove priče mogu srce slomiti, a na tebi je da tada prepoznaš tešku situaciju i pokušaš im svojim djelima, ali i riječima, ublažiti trenutnu situaciju. No kada čuješ jedno iskreno HVALA, vidiš iskren osmijeh i osjetiš zagrljav, znaš da si napravio dobru stvar – ističe Tomislav.

Mario pak motivaciju za pomaganje drugima opisuje vrlo jednostavno.

- Motivacija je sama po sebi došla.

Mario pomaže u sanaciji štete nastale u potresu krajem prosinca u Petrinji

Uzori su oko nas

Naoko različiti, a imaju isti cilj – pomagati i usrećiti druge dajući svoje srce i vrijeme. Kada bismo svi tako razmišljali svaki dan, ne samo u katastrofama, svijet bi bio još bolje mjesto. Mario i Tomislav to pokazuju i mogu biti uzor nama mladima. Nije važno je li korak ili kotač, srce je pokretač koji čini velike stvari.

DJETINJSTVO

Prema rječniku značenje riječi **djetinjstvo** je *razdoblje života od rođenja do djevojaštva i dječaštva*. Svaki čovjek ima uspomene iz svog djetinjstva. Bez obzira što su neki, nažalost, imali manje sretna djetinjstva, ipak će se radite sjećati i govoriti o onim ljestvijim trenutcima. Situacija s pandemijom nas je potaknula na razmišljanje o toj temi i onome po čemu će naši učenici, učitelji i bližnji pamtititi svoje djetinjstvo. Zanimljivo je da svi ipak spominju lijepa sjećanja.

Mnogo je tekstova koji govore o djetinjstvu, ali jedna od ljepših priča je iz novije hrvatske književnosti ratnog izvjestitelja Siniše Glavaševića *Priča o djetinjstvu iz zbirke Priče iz Vukovara* u kojoj piše ovako:

(...) Razmišljam, dok ovo pišem, gdje je moje djetinjstvo? Ima li išta čovjek poslije djetinjstva?

Je li to prvi bicikl, ili sram koji me uhvatio kada mi se svidjela jedna djevojčica?

(...)

Djeca obično kažu da ne vole školu, ali kada se sjetim koliko smo svi s osmijehom trčali u razred, jedva čekajući da počne sat i da onda duga kolona papirića s porukama nađe put do onoga kome je namijenjena, pa kad to još uhvati učitelj ili nastavnik, tada posve sigurno znam da je djetinjstvo čovjeku sve.

(...)

Učenici na pitanje što smatraju da obilježava njihovo djetinjstvo i što će pamtititi navode sljedeće:

čitici, pjesmice, igranje, sladoled, pjesak, park, igrice, nogomet, skrivač, lovač, prabaka, nepodopštine, mala škola, traktor, rodbina, susjedi, pastetice, kašice, škola, simpatije, trampolin, prijatelji, barbičke, maske.

Mnogo je toga što je djeci zajedničko bez obzira radi li se o starijim ili mlađim generacijama, ali sigurno da svaka generacija ima nešto posebno. Generacije rođene u 21. stoljeću vrlo često spominju igrice (videoigre), ali i oni vole ono što su voljeli naši predci: *lovač, skrivač, igra, pjesme...*

Vrlo čest pojam su *čitici* (Traktor Tom, Spužva Bob Skockani, Dora istražuje, Super Winx, Dora istražuje, Jagodica Bobica, Bambi, Tom i Jerry, Hello Kitty, Zvonko, Majstor Mato...). Crtice su gledali i njihovi roditelji (samo su bili u pitanju neki drugi naslovi).

Ipak, *maske* su nešto što sigurno neće samo tako zaboraviti kao dio njihovoga djetinjstva.

Sretna ulica

Sretna ulica ima puno djece.
Te kuće su od slatkisja i raznih su oblika i boja.
U nekim kućama ima bazena i tobogana.
U nekim žive mačke, bubamare, a u nekimima ima i puno lijepih biljaka.
Sretna ulica je baš zabavna.
Odrasli i djeca se druže i igraju većinu dana.
U njoj nema pravila ali ni zločestoće.
U njoj djeca vole pisati zadaće i učiti!
ŽELIM DA SRETNNA ULICA STVARNO POSTOJI!!!

Ela Lončar, 3. b

Stari tavan

U petoj godini istraživanje starog tavana doista može biti prava avantura. Velike drvene kutije pune žita, čudni predmeti kojima ne znam ime i debele knjige Karla Maya kojima se raspadaju korice nisu mi dopuštale odustati od istraživanja. U jednom trenutku, u polutami obavijenoj paučinom, stala sam na nešto okruglo i stropoštala se niz široke, drvene, škripave stube. U oblaku prašine i uz slinu buku zatrpanale su me još i drvene klonpe, četke za cipele, stare vreće i gomila drugih stvari... Nije mi bilo ništa, nisam se ozlijedila, no još i danas se smijem koliko mi je tada bilo smiješno!!!

Draženka Patačko

Što su naša ravnateljica i učitelji napisali na temu djetinjstva? Koja su njihova sjećanja na to životno razdoblje?

Nedjelja poslije ručka, gledanje s mamom, tatom i sestrom film (serija) Grizli Adams. Ljeti međusobno polijevanje vodom (sestra, tata i ja).

Nikolina Zglavnik Matica

Gledanje zvezdanog neba za vrijeme ljetnih noći ležeci na toplom asfaltu (sporedna ulica bez prometa).

Zeljka Kišić

Od 1. do 4. razreda, područna škola, odmori - uvijek vani, kad je bilo toplo graničar, zimi grijanje i uživanje u snijegu.

Ivana Radić

Pamtim kad sam gurnula prste u šeker i nastala je kratka eksplozija s vatricom koja je zahvatila naslon kauča, nastao je mini požarcić! Bila sam jako milna nakon toga!

Vanja Rupčić

Školski izleti, maturalac i nogometne medvjedarske utakmice.

Marko Blažeković

Mirisi, okusi i izgled svakog obroka pri mojoj dragoj baki, a posebno ljetna jela, ubrana u vrčaku ili hlađena u bunaru (bakinom eko fržidjeru), u korpi tuk iznad vode, koju smo onda nas dvije užetom izvlačile iz zdenca....

Marica Cik Adaković

Osoba koje su uvijek rado sjetim je tetak Vilko, brat Slavka Kolara, koji nas je često posjećivao, a meni je uvijek donio bombone 505 S CRTOM. U to vrijeme bomboni su bili rijedak slatkiš, a njihov okus je ostao nezaboravan sve do danas. Kad ih vidim napolicama dučana, sjetim se te draže osobe.

Lidija Šiptar

Igranje truse kobile pod odmorom u osnovnoj školi,

Darko Herbai

Školski izleti.

Josip Kovačić

Iz djetinjstva najviše pamtim šetnje nedjeljom nakon ručka sa svojim bratom i roditeljima. Svake nedjelje poslije ručka odlazili bismo na šetnje i uživali u prirodi te prekrasnim pričama koje nam je mama pričala. Uvijek bih s bratom s nestripljenjem čekala nedjelju.

Nataša Sušan

Bezbrižne večeri tijekom ljetnih praznika u društvu prijatelja, uz znak curčaka i let kriješnica koje smo hvatali rukama, a zatim stavljali u staklenke.

Mirela Došen

Baka nam je pekla kruške u rolu (peč na drvu) i turkinju. Tata je po zimi zakačil sanjke za traktor pa nas je po cesti vukao...

Tea Tišljarić

Ljeto - škola je gotova, a kreće zabava. Igre graničar, gumi-gumi i skrivač na ulici do kasnih večernjih sati (manji promet nego danas).

Ivana Dautanec

Rano jutro, miris mora i prvi mamin zaplijaj koju čekam na trajectku. Odlazak na doručak i časni toplog razgovor. Sunce, balkon, baba, đed i ja i tegla tek napravljenih kiselih kukumara (krastavaca).

Sonja Kalanj

Jednom na župnom vjerouanju zbog puderanog papira i uništenog orteža s prijateljem sam se dobrano posvatao. Doslo je do hrvanja, bacanja po podu i kako to uvijek biva, našao je pater. Nastao je tajac. Svi su zašutjeli, a mi onako još zajapureni očekivali žestoku reakciju i kaznu. No pater je smirenim glasom rekao: "O dečki, vi ste stvarno pravi prijatelji kad ste se tako čvrsto grli li na podu." Svi su se nasmijali pa i mi makar smo se duboko posramljeno osjećali. Nakon pomirenja i otkrivanja razloga svađe, mogli smo čuti veliku pouku: Nikad papir ili neka stvar ne smiju biti važniji od prijatelja. Toga se dobro sjećam i zaista mi je veliki poticaj u mom vjeroučiteljskom poslu.

Zlatko Bočkai

Macu

Jednog zimskog dana smo prijatelj Matija Adaković i ja išli doma iz škole. Mislim da je to bila 2001. godina i bili smo 2. razred. Vani je sve bilo pokriveno snijegom. Pokraj škole u snijegu pronašli smo dvije male smrznute mace. Bile su u lošem stanju i jako su se tresle. Svaki je uzeo jednu. Moja je bila crno-bijela, a njegova cijela crna. Mačke smo udomili, a ja pamtim da sam taj dan doma skoro dobio batine jer sam iz škole kući stigao prljav i mokar s malim mačkom pod jaknom. Te mačke danas više nema, ali ju ja još i danas pamtim i to mi je i dalje najdraža mačka koju sam imao.

Igor Kemenović

Ozren Martinčić, 4. b, Moj prvi bicikl

Zdelja

U današnje vrijeme doima se teško za povjerovati, no ne tako davno, potok Zdelja koji lijeno vijuga Virjem, bio je mjesto opuštanja, zabave i sreće. Nadomak tog vodenog svijeta u kojem su ribe plivale, a žabe kreketale, nalazila se kuća mog djetinjstva. U ulici je živjelo puno djece. Naše najdražje mjesto za igru bilo je uz Zdelju. Bilo je to naše mjesto na kojem smo mogli biti svoji, mjesto na kojem smo gacali po vodi ne mareći hoćemo li smočiti odjeću i promatrati ribice Piškore koje su uživale u slobodi. U to vrijeme obale su bile prepune gustog raslinja i grmlja koji su činili savršeno mjesto za igranje skrivača. U tom gustišu, ispod velikih listova neke biljke, bilo je moje tajno skrovište na koje sam odlazila kada sam bila tužna ili sam htjela biti sama. Mirne i pomalo tajanstvene staze Zdelje tijekom zimskih mjeseci ponajviše su isticale svoju magiju. Potok su natkrile grane grmlja koje su bile pune snijega i tada je sve izgledalo kao iz bajke, a ledeni pokrivač Zdelje bio je klizalište za svu djecu iz ulice. Zdelja je danas zaboravljeni svijet kojem nedostaju kapi vode, čistoće i života. U razgovoru sa svojim učenicima saznaš sam da se više nitko ne igra na obalama Zdelje. Nemarnošću, ljudi su uništili ostavštinu budućim generacijama, prirodnu ljepotu koja je izgubila sjaj.

Nevenka Ljubić-Volarić

Vratimo vrijeme unazad

Današnji dan započeo je posve obično. Posjetila sam svoju baku i odlučila s njom provesti dan. Dogovorile smo se da ćemo na tavanu potražiti stari gramofon i gramofonske ploče. Zaputile smo se na tavan, ali gramofon, nažalost, nismo pronašle. Tražeći, u gomili zanimljivih stvari, naletjela sam na jednu knjigu. Bila je puna prašine, ali me iz nekog neobičnog razloga privukla. Kada sam otpuhnula prašinu, shvatila sam da to nije obična knjiga. To je zapravo bio stari dnevnik.

Otvorila sam dnevnik i shvatila da je pripadao mojoj baki kada je bila mlada. Pomalo znatiželjna odlučila sam ga pokazati baci. Kada sam joj ga pokazala, krenule smo ga čitati. Dnevnik je bio ispunjen raznim zgodama koje se su se dogodile mojoj baci i njezinim prijateljima u njihovoj mladosti. U dnevniku se također nalazilo nekoliko crno-bijelih fotografija. Listajući stranice dnevnika i slušajući bakine priče, gotovo sam mogla zamisliti to doba. Sklopila sam oči na sekundu i odjednom u mojoj glavi, stvorila se slika malog međimurskog sela te davne 1962. godine. Moja baka je tada imala četrnaest godina, baš koliko ja imam sada. U školu je išla u Gornji Mihaljevec. Imala je knjige i teke, a torbu joj je sašila baka. U školu je išla pješice s drugom djecom iz sela. Na cesti nije bilo asfalta pa je put često bio blatinjav. Djekojeke su u školi imale predmet Domaćinstvo na kojem su učile šivati i kuhati. U školi su učili ruski jezik, a nisu imali Informatiku. Kada se baka vratila kući iz škole, većinom nikoga nije bilo kod kuće jer su svi bili na polju. Pojela je na brzinu te je odmah morala tjerati krave na pašu. Na paši je učila i pazila krave. Kada su se krave napasle, morala ih je odvesti na potok jer u to doba nije bilo vode kod kuće. Za piće i kuhanje nosila se voda sa zdenca. Na paši su bila i druga djeca - tamo su igrali skrivača, lovice, radili lutke od kukuruza, pekli pečenjake i krumpire, pjevali pjesme i igrali se svatova. Puno puta su zaboravili na krave i često se znalo dogoditi da su krave odlutale na tuđu livadu, a kada su za to saznali njihovi roditelji, bilo je svega. Baka je imala stariju sestru koja je išla u srednju školu u Čakovec za učiteljicu i ona ništa nije morala raditi. Baka je morala pomagati u kućanskim poslovima. Nisu imali vešmašinu pa se rublje pralo na ruke i kuhalo u loncu na peći te ispiralo na potoku. Pegla se grijala na peći. Na polju se sve radilo ručno. Krave su vukle kola, a tko je imao konja ili čak traktor, bio je najveći *gazda* u selu. Kada je bila žetva, žene su žele žito, a muškarci su vezali snopove. Jelo se na polju, bilo je tu svega: kuhanih jaja, kobasicu, šunke, pohanog pileta, domaćeg kruha, orehinjače i makovnjače... U jesen se kukuruz *luščio* u štaglju. Došli su svi susjadi i pjevalo seugo u noć. Rezalo se zelje i kiselila repa. Djeca su gazila zelje. Zimi nije bilo toliko puno posla. Bilo je puno više snijega nego danas i djeca su uživala u zimskim radostima. Kasno uvečer sanjkali su se na vrećama koje su napunili slamom. Spuštali su se s brijege na ulicu. Tada to nije bio problem jer nije bilo prometa. Svi su bili mokri jer nije bilo *skafandera*. Da bi im bilo toplije, u čizme su stavljali novine. Rukavice i čarape plele su bake. Zimi se *čehalo* perje. Tkali se tepisi i stolnjaci. Obitelj moje bake bila je imućnija pa su prvi u selu nabavili televizor. Cijela ulica je dolazila kod njih gledati televiziju. U selu su se održavale zabave na kojima su se mladi zabavljali. Takve zabave zvale su se *plesnjaci* i održavane su jednom mjesečno. Za Uskrs se plesalo *Vuzmeno kolo* i u crkvu se išlo u vijek s novom odjećom. Tako se nekad živjelo na

selu, skromno, iskreno, pošteno...

Kada sam izvrstjela sve te slike bakinog djetinjstava u svojoj glavi, shvatila sam kako su se vremena promijenila. Nekada je bilo puno više fizičkog rada koji je nama mladima gotovo nepoznanica. Djeca nisu imala mobitele ni internet, ali su svejedno bila sretna i zadovoljna. U to doba nije bilo gotovo nikakve tehnologije koja nama sada olakšava svakodnevnicu. Da budem iskrena, ne bih se snašla u bakinom životu kao što se ni moja baka ne snalazimeđu svom tom novom tehnologijom. Mobitel koristi samo za telefonske razgovore unatoč mojim silnim nastojanjima da je naučim slati poruke, slikati fotografije, koristiti internet... Čini mi se da ljudi nekada nisu imali mnogo materijalnih stvari, ali kada bolje promislim, shvatim da su zapravo imali sve. U sadašnjost me vratila baka svojim usklonom: *Evo, pronašla sam gramofon!*

Lana Stanešić, 8. b, rad koji je osvojio 6. mjesto na državnom natječaju Europa u školi 2021.

PRIPOVEDALI SO MI KAK JE NEGDA BILO...

Lea Špoljar, Visibaba, fotografija nastala za natječaj Eko fotka 2021.

Dohada pramalet

Sako zimo, prije Vuzma, negdi sredinom ožujka se je selo počelo buditi. Ljudi so shađali vun z hiže i primali se posla. Prvo so vozili gnoja na mekote, a nazaj kokruzinje koje je bilo prek zime vu stavicaj. Dok so to napravili, onda so z kravicami orali mekote kaj bodo okre Đurđeva mogli saditi graja, kukuruzu i valjanke. To so delali muški, a žene so si pripravljale i štijale vrte kej bodo sadile povrtelja. Po tom kej so ljudi delali znalo se je koje je vreme v godine.

Ivan Mičurin, 4. a

Peč

Meni je mama pripovedala da je njezina prabaka negdar celi den kurila peč da bi bilo v hiži toplo i kaj se je moglo kuhati na šparetu. Ak je morala po germo iti, išla je u Novigrad. A dok se je vrnola, već je u peći zagaslo pak je morala znova nalagati. Dok je kuvala, stalno je trebalo drva u peć rivati. Ali dok je došla večer i družina se je skupila, cela je hiža dišala po toplom kruvu i frškom mleku. Tak se je negdar živilo.

Marko Mičurin, 4. a

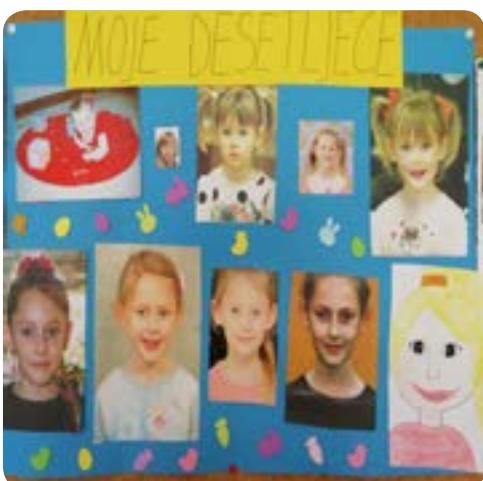

Marija Zalar, 2. a

Negda i sad

Negda so išli peške u školu, neje bilo busa. Hodali so po blatu i snegu. Imali so jedno pločico za pisati. Neje bilo bilježnic niti mobitelov. Dok so došli u školu, išli so z kravami na pašo. Od dreva so si slagali frule, igrali so se u kocenjem i kokruzom. Neso imali televizore ni igračke. Sami so zmišljali igračke i igre. Ali bili so zločesti kak i mi sada. To mi je spripovedala moja prabaka Ivka.

Sara Cvetković, 4. a

Leoni Štauber, 3. a, Moje prvo desetljeće - rad nastao u sklopu nastave Prirode i društva na temu prošlosti

Pripovedala mi je moja mama kak je bilo dok je bila mala. Dok je imela devet let, vmlr je je tata. Zato je odmalena morala puno delati. Pomagala je majki u štali i u hiži. Runjila je kukruza, zubatala i kupčala seno, kopala krumpera, gorice, kukruza i vrčaka. Bilo ji je jako žmeko, ali sada zna puno toga napraviti i nikaj je neje žmeko.

Ivano Vranić, 4. a

Voda

Moja prabaka je pripovedala kak je negda bilo teško živeti. Negda hiže neso imele vodo. Skoro sakoja hiža je imela zdenca i u kantom na vožu so vodo z njega vadili. To vodo so koristili za kuhanje, zdele prati, živino napajati i se kaj im je trebalo. A naša Zdelja ve je suha, a negda so tu žene flake prale - tak je rekla moja baka. Voda je bila globoka. Deca so se vu nje u letu kopala. Ja si to nemrem zamisliti. Bome se je negda žmeko živilo, ali je sigurno ta voda u zdenca bila ftečneša nek ova denes.

Magdalena Sinjeri, 4. a

Igra rata, školice, kauboja, štrcanje sličicama, lijepljenje sličica Toma i Jerryja. Špek, gris, bijela čokolada poslastice mogu djetinjstva.

Mladen, 48 god.

Igra na livadama, sijenu, zimi grudanje, sanjkanje i klizanje. Često smo jeli kukuruznu kašu i žgance.

Dubravka, 47 god.

Nekad smo se igrali najviše lovača, skrivača, špagice i u pijesku te se vozili drvenim romobilom.

Marica, 68 god.

Klizanje po ledu, hokej na ledu (metlama, gumama, lopticama), lovač, rat, školica... Pjesme nismo previše slušali jer smo radili na poljoprivredi.

Kristijan, 43 god.

Nismo previše vremena pridavalni školi već poslu. Svaki dan, čim smo stigli kući, pomagali smo roditeljima, a poslije kad smo stigli, učili smo i pisali zadaću. Nismo radili previše nepodopština, samo smo noću krali voće. Bilo je i slomljenih ruku kod onih koji su se penjali.

Željko, 49 god.

Kao mala najviše sam voljela jesti štrukle koje je pekla baka. To su bili najfiniji kolači. Najdraža igra bila mi je preskakivanje graba.

Marijana, 71 god.

Kao mala najviše sam jela pečenjak, a pekli smo ga u grabi na šibi. Rijetko smo slušali radio. Nama je bilo najbolje kada je netko svirao gitaru. Naravno, kao i sva djeca radili smo gluposti. Krali smo trešnje, vezali novce ili novčanike za špagu pa smo gledali reakcije prolaznika. Svatko tko bi pokušao nešto uzeti ne bi uspio. Oni bi se trudili, a mi ne bismo pustili špagu. Tako smo svaki dan zezali prolaznike dok nas nisu uhvatili.

Jasna, 45 god.

Čine nas ponosnima

Mnogo je učenika i učenica u našoj školi koji svojim znanjem, talentom, radom, marljivošću i upornošću postižu zapažene rezultate u različitim područjima i ponos su svojih obitelji ali i učitelja (njihovih mentorova). U godini koja je bila neizvjesna i izazovna, naši su učenici sudjelovali na mnogobrojnim natjecanjima i natječajima.

Lana Stanešić velik je uspjeh postigla plasiravši se na državnu razinu natjecanja iz povijesti koje se održavalo 28. i 29. travnja 2021. godine. Ove školske godine natjecanja su pravi izazov za učenike koja ih pohađaju jer se sve razine natjecanja odvijaju u matičnoj školi u skladu s epidemiološkom situacijom i po preporuci Nacionalnog stožera civilne zaštite Republike Hrvatske. Za natjecanje ju je pripremala njena mentorica, učiteljica Povijesti, Ivana Dautanec. Učenica se istaknula svojim znanjem poznavanja nacionalne i svjetske povijesti 20. stoljeća. Osim toga, Lanin je literarni rad pod naslovom *Vratimo vrijeme unatrag* izabran među 10 najboljih radova u Republici Hrvatskoj na natječaju *Europa u školi*, a mentorica joj je učiteljica Hrvatskoga jezika Ksenija Janković Vusić.

Karlo Mesarov talentirani je matematičar i velik uspjeh je postigao na Županijskom natjecanju iz matematike (2. mjesto) te izvrstan uspjeh u ekipnom natjecanju *Mathema 2021* na kojem je sa svojim suučenicima osvojio zapažen rezultat pod mentorstvom učiteljice Matematike Vanje Rupčić. Karlo uspješno stvara i novinarske radove pa je sudjelovao i na županijskoj razini Smotre literarnoga, novinarskoga i dramskoga stvaralaštva (LiDraNo) novinarskim radom o mладim virovskim volonterima Mariju Careku i Tomislavu Greguriću. Nagrađen povodom Dana škole za zapažene rezultate na natjecanjima znanja i smotrama te rad u izvannastavnim aktivnostima. Mentorica mu je bila Danijela Sunara-Jozek.

Učenik 7. b razreda **Branimir Tomec** nagrađen je povodom Dana škole za iznimski rad i sudjelovanje u mnogobrojnim izvannastavnim aktivnostima. Istiće se u radu Medijske grupe te godinama sudjeluje na školskim priredbama krasnosloveći stihove mnogih kajkavskih autora, vodi program na školskim događanjima, predstavlja Školu na Kajkavskom etnografskom kvizu njegujući zavičajnu kajkavsku riječ za što ga priprema mentorica Katarina Franjo.

Lana Raknić postigla je iznimski uspjeh na županijskom natjecanju u znanju njemačkoga jezika za koje ju je pripremala mentorica Nikolina Zglavnik Matica. Naša je učenica bila 2. na županijskoj razini. Nije pozvana na državno natjecanje, ali smo jako ponosni na nju i njezinu mentoricu. Lani želimo puno uspjeha u dalnjem srednjoškolskom obrazovanju.

Učenica 5. c razreda **Lara Brcković** sudjelovala je na 5. Međunarodnom festivalu dječjeg stripa *Igre za djecu u stripu, Gunja 2020.* koji organizira Udruga ljubitelja stripova *StripOs* iz Osijeka te je rad nagrađen u kategoriji 5. razreda. Mentorica je učiteljica Hrvatskoga jezika Danijela Sunara-Jozek.

Naši su učenici, unatoč okolnostima nastalim uslijed pandemije koronavirusa, i ove godine postigli zavidne rezultate na natjecanjima, smotrama i raznim natječajima. Uspjeh je rezultat marljivog i predanog rada učenika i učitelja na dodatnoj nastavi i u izvannastavnim aktivnostima. Prikaz postignutih rezultata donosimo u tablici. Ponosni smo na učenike i njihove mentore te im želimo puno uspjeha u dalnjem radu i nadolazećim natjecanjima.

Članovi Novinarsko-literarne grupe

Natjecanja, smotre, natječaji	Učenik i mentor	Postignut uspjeh
Čitanjem do zvijezda	Ivano Bukovčan, 5. b, Karlo Mesarov, 5. b, Lea Špoljar, 5. b – mentorica Đurđica Krčmar Zalar	Učenici su sudjelovali na županijskoj razini natjecanja.
Kajkavski etnografski kviz	Fran Pavunić, 7. c i Branimir Tomec, 7. b – mentorica Katarina Franjo	Učenici su uspješno sudjelovali i predstavili Školu.
LiDrano 2021.	Karlo Mesarov, 5. b – mentorica Danijela Sunara-Jozek	Učenik nas je predstavljao na županijskoj smotri. Učenikov rad je pohvaljen.
Natjecanje iz geografije	Cindy Bingula, 5. b, Karlo Mesarov, 5. b, Dominik Popec, 5. b, Lea Špoljar, 5. b, Lara Brcković, 5. c, Petar Janković, 5. c i Karlo Posavec, 5. c – mentorica Sonja Kalanj	Učenici su nas predstavljali na školskom natjecanju, pohvaljeni za uspjeh.
Natjecanje iz kemije	Antonija Bosorić, 7. b – mentorica Mirela Došen	Učenica nas je predstavljala na županijskom natjecanju, pohvaljena je za uspjeh.
Natjecanje iz matematike	Karlo Mesarov, 5. b – mentorica Vanja Rupčić	Učenik je osvojio 2. mjesto na županijskom natjecanju. Iako nije prošao dalje, ponosni smo na njegov uspjeh.
Natjecanje iz njemačkog jezika	Lana Raknić, 8. a i Klara Pisačić, 8. a – mentorica Nikolina Zglavnik Matica	Učenica Lana Raknić osvojila je 1. mjesto na županijskom natjecanju. Iako nije prošla dalje, ponosni smo na njezin uspjeh. Učenica Klara Pisačić predstavljala nas je na školskoj razini natjecanja.
Natjecanje iz povijesti	Lana Stanešić, 8. b – mentorica Ivana Dautanec	Učenica je sudjelovala na državnom natjecanju. Ponosni smo na njezin uspjeh.
GLOBE	Mihaela Oršuš, 8. a, Mateo Posavec, 6. b i Alan Lončar, 6. c – mentor Darko Herbai	Učenici su ostvarili 18. mjesto u kategoriji <i>Poznavanje GLOBE sadržaja</i> , dok su najuspješniji bili u kategoriji <i>Istraživačkih projekata</i> , projektom <i>Temperatura tla na mjernom mjestu GLOBE grupe u Virju</i> . Ponosni smo na izvrstan uspjeh učenika.
Županijsko natjecanje Europa u školi	Lea Špoljar, 5. b i Petar Puškaš, 5. c – mentorica Danijela Sunara-Jozek Karло Toth, 7. b i Gabriela Grivić, 7. c – mentorica Katarina Franjo Lana Stanešić, 8. b – mentorica Ksenija Janković Vusić	Učenici su prošli na državno natjecanje, ali je pozvana samo Lana Stanešić. Osvojila je 6. mjesto u kategoriji natječaja <i>Vratimo vrijeme unazad</i> . Ponosni smo na njezin uspjeh.
Županijsko natjecanje LJK 2020 na temu STRIPA, Križevci	Matej Kapitanić, 8. b – mentor Josip Kovačić	Učenik je osvojio 3. mjesto. Rad je proslijeden na državnu razinu, ali nije izabran za katalog. Unatoč tome ponosni smo na njegov uspjeh.
Timsko natjecanje iz matematike Mathema 2021	Matea Begović, 5. a, Ena Bosorić, 5. a, Tia Hrženjak, 5. a, Evan Matiša, 5. a, Luka Večenaj, 5. a, Cindy Bingula, 5. b, Karlo Mesarov, 5. b, Dominik Popec, 5. b i Lea Špoljar, 5. b – mentorica Vanja Rupčić	Učenici su ostvarili izvrstan plasman na natjecanju te su se dvije ekipe plasirale u finale. Ponosni smo na njihov uspjeh.
Fotografiski natječaj 2. Festival znanosti, Križevci	Alen Ormanec, 5. a – mentor Josip Kovačić	Učenik je osvojio 3. mjesto.
5. Međunarodni festival dječjeg stripa Igre za djecu	Lara Brcković, 5. c – mentorica Danijela Sunara-Jozek	Učenica nas je predstavljala na međunarodnom festivalu. Rad je nagraden u kategoriji 5. razreda i bit će tiskan u zborniku Udruge ljubitelja stripova StripOs iz Osijeka.
Natječaj Moja županija bez korupcije	Simona Brežnjak, 8. a – mentor Josip Kovačić	Učenica je sudjelovala na kreativnom natječaju.
Natječaj Škola – prijatelj starijih Uzvratimo osmijehom	Učenice 7. b razreda Mia Ivančić i Sara Vršić, članice Medijske grupe – mentorica Katarina Franjo	Učenice su predstavile projekt <i>Što mogu učiniti za tebe</i> .
Natječaj Joža Horvat - književnik i moreplovac	Ena Bosorić, 5. a – mentorica Danijela Sunara-Jozek	Učenica je sudjelovala na natječaju, rad je pohvaljen.
Natjecanje u crtaju Moja najdraža australiska životinja	Ema Bušić, 1. b, Kristina Fancev, 1. b, Klara Frajt, 1. b Irina Gregar, 1. b, Antea Ivandija, 1. b – mentorica Lidija Šiptar Veronica Kolić, 3. a, Ela Lončar, 3. a, Lana Marčinko, 3. a i Leonī Štauber, 3. a – mentorica Draženka Patačko	Učenice su uspješno sudjelovale na likovnom natječaju u velikoj konkurenciji od 2 000 prijavljenih učenika.
IX. međunarodni likovno – literarni novinarski natječaj Bogatstvo različitosti u Tavankutu, Republika Srbija	Gabriela Grivić, 7. c – mentorica Katarina Franjo Antonija Bosorić, 7. b i Melani Zglavnik, 7. c – mentor Josip Kovačić	Učenice su sudjelovale na likovnom i literarnom natječaju.
Likovni natječaj Sferakon (dani znanstvene fantastike) na temu FUTUROPOLIS	Iva Peršinović, 7. c – mentor Josip Kovačić	Učenica je sudjelovala na likovnom natječaju. Očekujemo rezultate natječaja.
Likovno – literarni natječaj Hvatali, hvala, Ivano, za bajke prekrasan dar na temu Nestvarni likovi iz Ivaninih Priča iz davnine	Melani Zglavnik, 7. c i Laura Matiša, 6. c – mentor Josip Kovačić	Učenice su sudjelovale na natječaju.
Likovno – literarni natječaj Haiku	Melani Zglavnik, 7. c – mentor Josip Kovačić	Učenica je sudjelovala na likovnom natječaju. Očekujemo rezultate natječaja.
Fotografiski natječaj Eko.fotka 2021	Alen Ormanec, 5. a, Cindy Bingula, 5. b, Lea Špoljar, 5. b, Lara Brcković, 5. c, Karlo Posavec, 5. c, Patricija Toth, 5. c, Melani Zglavnik, 7. c – mentor Josip Kovačić	Učenik Karlo Posavec, 5. c osvojio je 3. mjesto..
Dukatov kreativni likovni natječaj VOLIM MLJEKO	Ema Bušić, 1. b, Klara Frajt, 1. b, Irina Gregar, 1. b, Antea Ivandija, 1. b – mentorica Lidija Šiptar	Učenice su sudjelovale u kreativnom natječaju te su dobiti priznanja za svoje radove.
10. susret hrvatskog dječjega duhovnoga stvaralaštva Stjepan Kranjčić	Mia Ivančić, 7. b – mentorica Katarina Franjo	Učenica je sudjelovala s literarnim radom.
Natječaj Školski sport i olimpijski pokret – tema: haiku	Lara Brcković, 5. c – mentorica Danijela Sunara-Jozek	Učenica je sudjelovala s likovno-literarnim radom (crtež i haiku pjesma).
2. Virtualna mala prkačijada	Lana Modrić i Katrin Kemenvić, 4. b – mentorica Željka Ivorek	Učenice su osvojile 2. mjesto. Ponosni smo na njihov uspjeh.

Godina čitanja

Vlada Republike Hrvatske na sjednici 30. prosinca 2020. podržala je prijedlog Ministarstva kulture i medija te je 2021. godinu proglašila Godinom čitanja u Hrvatskoj. Naša knjižničarka, učiteljice razredne nastave, učiteljice hrvatskoga jezika, stranih jezika, ali i svi ostali potiču čitanje kod naših učenika svake godine brojnim aktivnostima, a ove se godine na tome još više radi.

Uhvaćeni u čitanju

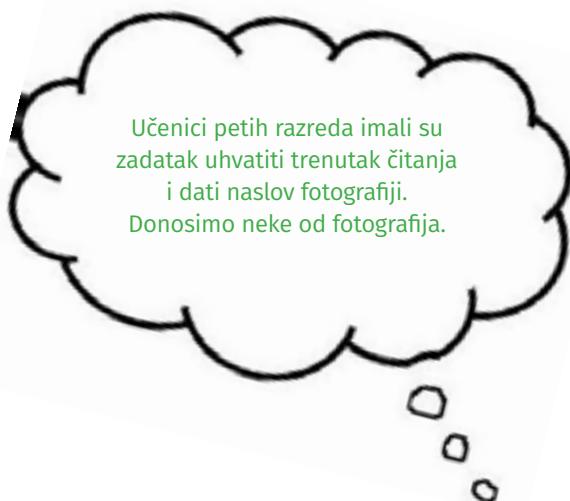
Lana Makar, 5. a, U društvu je sve zabavnije

Sara Čiček, 5. a, U svijetu bajki

Karla Posavec, 5. c, Tko kaže da psi ne vole čitati

Učenici petih razreda imali su zadatku uhvatiti trenutak čitanja i dati naslov fotografiji.
Donosimo neke od fotografija.

Cindy Bingula, 5. b, Radost čitanja

Gabriel Stepić, 5. a, Strip i braco

Lea Špoljar, 5. b, Mačka uči

Škola potpisala Ugovor sa sponsorom projekta *Zelena učionica kraljice voća*

Nakon različitih kreativnih aktivnosti obilježavanja Dana planete Zemlje, obradovo naše škole je i potpisivanje Ugovora o provođenju projekta *Zelena učionica kraljice voća* koji će sufinancirati Ina u sklopu programa *Zeleni pojas*. Projekt naše škole odabran je kao jedan od dvanaest pobjedničkih od ukupno 348 pristiglih prijava na ovogodišnji Inin natječaj za sufinanciranje ekoloških projekata. Program projekta naše škole *Zelena učionica kraljice voća* osmisile su Sonja Kalan i Đurđica Krčmar Zalar uz podršku kolega Ivana Franje, Marija Oštrkape i Darka Herbaia te ravnateljice Marice Cik Adaković. Izbor za sufinanciranje novih dvanaest projekata donijela je stručna komisija koju su činili Mirjana Matešić, ravnateljica Hrvatskoga poslovnog savjeta za održivi razvoj, prof. dr. sc. Vlasta Čosović, redovita profesorica na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu, Stipe Božić iz Hrvatske gorske službe spašavanja te predstavnici Ine, a kao i prijašnjih godina, jedan projekt odabrali su fanovi Inine Facebook stranice.

Što je to *Zeleni pojas*?

Ina je 2014. pokrenula program *Zeleni pojas* radi širenja svijesti o važnosti održivog razvoja, a na suradnju je pozvala nevladine udruge i obrazovne ustanove kako bi zajedničkim snagama pridonijeli očuvanju okoliša u lokalnim zajednicama. Kroz ovaj program Ina sufinancira ekološke projekte poput pošumljavanja, uređenja zelenih površina, čišćenje podmorja, priobalja, jezera i rijeka, edukacije o ekologiji te druge slične aktivnosti iz područja zaštite okoliša, prirode i klime.

Što je to *Zelena učionica kraljice voća*?

Projekt *Zelena učionica kraljice voća* je dio plana pokretanja zelenog pojasa Osnovne škole prof. Franje Viktora Šignjara, Virje koji obuhvaća sadnju voćnjaka autohtonih sorti jabuke u školskom vrtu te edukaciju učenika o aktualnim ekološkim pitanjima sa svrhom kurikularnog razvijanja nastave u prirodi koja bi osim učenika uključivala i volontere lokalne zajednice. Projekt će trajati od početka svibnja do kraja studenoga 2021. godine, a u konačnici očekujemo sljedeće mjerljive rezultate:

1. oformljen školski voćnjak sa zelenom učionicom;
2. sadnja 20 autohtonih voćaka (jabuka mašanka, jabuka Baumanova reneta, jabuka kanadska reneta i jabuka Roter Boscop) na površini 400m²;
3. izgradnja funkcionalne učionice u prirodi od prirodnih materijala;
4. povećana uključenost učenika u nastavu u prirodi (npr. svaki razred imat će 10 sati nastave u zelenoj učionici tijekom školske godine);
5. smanjenje ugljikovog otiska mjerit će i voditi GLOBE grupa;
6. promjena ponašanja naših učenika i njihovih obitelji, stvarajući pozitivan utjecaj na okoliš i razvijanje svijesti o važnosti mikroklima za svijet u cijelosti – misli globalno, djeluj lokalno.

Prema riječima istaknutog stručnjaka za područje nastave Prirode i društva, Ivana de Zana (1990.):

“Školski je vrt, kao i učionica, laboratorij (...), želimo potaknuti kontinuirano i održivo ponašanje svakog dionika projekta koje će rezultirati razvojem strategija za poticanje učenika na odgovorno ponašanje te probuditi svijest o važnosti svake jedinke za šиру populaciju. Edukacije o autohtonim sortama, o proizvodnji hrane i aktualnim ekološkim pitanjima planiramo u suradnji s Ministarstvom poljoprivrede, Upravom za stručnu podršku razvoju poljoprivrede i ribarstva. Ovim projektom naša škola je još jednom dokazala da ide u korak s izazovima današnjeg svijeta i da svojim učenicima nastoji omogućiti učenje u prirodi i od prirode.

Sonja Kalan i Đurđica Krčmar Zalar

Tijekom školske godine 2019./2020. započela je s radom Mala škola domaćinstva za učenike 1. a i 1. b razreda. To je bila nova izvannastavna aktivnost u koju su bili uključeni svi učenici obaju razreda. Nekada je ta aktivnost bila nastavni predmet u višim razredima, a učiteljice Ivanka i Maja procijenile su da će sudjelujući u njoj učenici biti poučeni nekim životnim vještinama koje će moći primijeniti samostalno i kod kuće. S aktivnostima je nastavljeno i u ovoj školskoj godini, sada u 2. a i 2. b razredu. Neke naše aktivnosti: izrada savijače od jabuka, presađivanje cvijeća, izrada ukrasnih predmeta, priprema i kušanje čaja i vruće čokolade, priprema i pečenje božićnih kolača, šivanje gumbi, ukrašavanje pisanica, priprema voćne salate, priprema krušnih mrvica, pravilno razvrstavanje kućnog otpada, a nedavno smo potaknuli akciju prikupljanja plišanaca za djecu u KBC Rebro u Zagrebu. Učenici rado sudjeluju u svim aktivnostima i vesele se kada nauče nešto novo.

Učiteljice Ivanka Seleš i Maja Šoš

Prkači za Božić

Mala škola domaćinstva

Izrada štrudle od jabuka

Krušne mrvice iz kućne radinosti

Presađivanje cvijeća

Spretne ruke 4.b

Kreativnost je osobina koju svako dijete posjeduje. Naša slobodna aktivnost, Spretne ruke, poticala je našu kreativnost i maštu tijekom čitave školske godine. Aktivno smo sudjelovale u svim postavljenim zadatcima, razvijale timski rad. Najviše nas je veselilo uređenje razrednih panoa.

Čak smo se pripremale i za Dječji sajam...

Učenice 4.b i učiteljica Željka Ivorek

Lana Modrić i Katrin Kemenović su sudjelovale na 2. Virtualnoj maloj prkačjadi i osvojile 2. mjesto

Priprema za Dječji sajam

Ruka prijateljstva 3. a

Nakon razornoga potresa 29. prosinca 2020. koji je pogodio Petrinju i okolna mjesta, pokrenula se lavina dobrote. Učiteljica Draženka Patačko se sa svojim 3. a uključila mnogobrojnim akcijama podrške djeci koja žive na tom području.

Božićni ukrasi

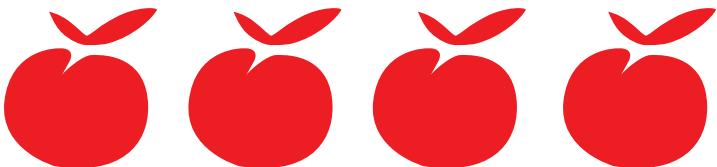
Radost je u zajedničkom druženju – to nam nedostaje

- pišu učenice 7. b razreda, i članice Medijske grupe, Mia Ivančić i Sara Vršić

Sudjelujem u volonterskom projektu *Što mogu učiniti za tebe* koji zajedno s učiteljicom Željkom Ivorek i učenicima 4. b, vodi naša učiteljica i razrednica Katarina Franjo. Ovaj projekt se u našoj školi provodi više od deset godina, a 2012. godine naša škola je za taj projekt, koji je tada nosio naziv *Malo srce za veliko srce*, primila nagradu Nacionalne zaklade za razvoj civilnoga društva – *Otisak srca*.

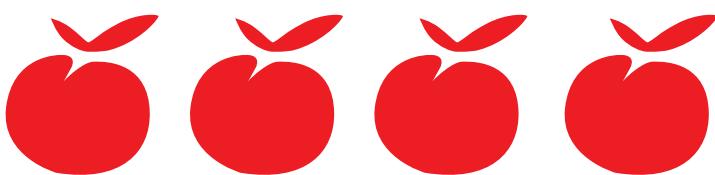
Svake godine povodom blagdana kao članica Medijske grupe odlazim u domove za stare i nemoćne u našem selu da bih zajedno s ostalim učenicima razveselila bake i djedove koji su usamljeni. Prošle godine bili smo tužni što ih nismo mogli osobno posjetiti zbog situacije u kojoj smo se nalazili, ali nismo ih izostavili i zaboravili... Zbog čudne situacije koja je oko nas, darove im nismo zajedno uručili... No, ove godine upravo zbog toga uložili smo još više ljubavi. Inače svake godine smo ih za Božić i Uskrs posjećivali te unosili radost u njihove domove; pjevali smo zajedno s njima dobro poznate blagdanske pjesme, recitirali im i glumili... Svake godine im rukom izrađujemo male znakove pažnje kako bismo ih razveselili i svojom ljubavlju ispunili njihova srca. Prošle godine smo im izradili papirnate borice u šarenim bojama, zatim anđele i u maloj čestitci zaželjeli puno lijepih želja!

Najljepši osjećaj nam je osmijeh i veselje baka i djedova koji u svom malom pogledu skrivaju i tugu i radost... Suze radosnice su te koje u tim trenutcima zajedno dijelimo, plačemo s njima i mi mali i oni veliki. Najbolji i najsretniji osjećaj koji smo svi mi doživjeli je zahvala dragih ljudi koje smo oduševili malim pojedinostima. Nakon suza radosnica i njihovih sretnih lica, u domovima nas uvijek počaste slatkosišma i sokom te tada zajedno razgovaramo i uživamo u ostatku dana! Za nas djecu sve ovo puno znači te nam je bilo jako teško kada smo čuli da radi njihove sigurnosti nismo u mogućnosti posjetiti ih prošle godine, ali to nas nije zaustavilo da za njih učinimo nešto lijepo i posebno!!!

Božić. Ovaj Božić smo bili spriječeni ići u domove, ali svejedno smo naše bake i djedove razveselili malim i slatkim darovima koje smo izrađivali na Satima razrednika u 7. b krajem studenoga i početkom prosinca. Izrađivali smo čestitke i na njih vezali mašne od slame ili pak konca. Potom i anđele od papira kako bi ih oni čuvali cijele godine, ali i podsjetili na onu prethodnu godinu koja je bila teška za sve nas, ali i u isto vrijeme i poučna. Darove im nismo mogli osobno odnijeti, već ih je naša učiteljica ostavila ispred vrata doma. Odlaženje u domove za stare i nemoćne mi je jako lijepo, ali i dirljivo. Kad vidim njih kako leže na krevetima, smiješe se, neki i plaču. Dođe mi da i ja zaplačem. Ali ustvari sam jako radosna i za mene je svaki dan proveden s njima jako sretan dan. Nadam se da ćemo što prije moći u posjet bakama i djedovima u domovima... Nadamo se već za Uskrs...

Mia Ivančić i Sara Vršić

Nova Šahovska ploča u našem dvorištu

Šahovsko-informatička grupa je novost slobodnih aktivnosti našega Kurikula, a vodi je naš mladi informatičar Igor Kemenović, koji je i sam polazio Šahovsku grupu kao đak naše škole i bio u tome vrlo uspješan, sudionik državnih natjecanja!

Zahvalni smo našemu Ministarstvu koje potiče i financira takve nove kurikularne ideje i omogućuje provedbu tih aktivnosti!

Na radost svih malih i velikih učenika učitelj Likovne kulture, s učenicama Mihaelom Oršuš i Simonom Brežnjak, oslikao je šahovsku ploču na asfaltu dvorišta naše škole. Učenici sada imaju još jednu zabavnu i edukativnu aktivnost kojom mogu obogatiti svoje slobodno vrijeme, ali i redovnu i izbornu nastavu. Školsko dvorište uskoro će krasiti i školica kako bismo u slobodno vrijeme mogli igrati tu starinsku igru!

Članovi Novinarsko-literarne grupe

Vjeroučitelj Zlatko i učitelj Igor nakon radnoga dana(fotoaparatom ih uhvatila učiteljica Katarina)

Međunarodnim danom materinskog jezika učili i istraživali o kajkavskom narječju

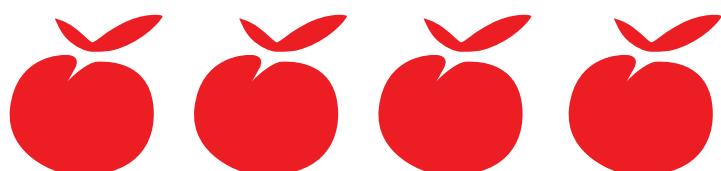
Članovi Novinarsko-literarne grupe i Medijske grupe su prisustvovali, u četvrtak 18. veljače 2021., radionicu povodom Međunarodnoga dana materinskoga jezika koju su organizirale učiteljice Danijela Sunara-Jozek i Katarina Franjo. Prije same radionice učenici su ispunili anketu uz pomoć aplikacije Google Docs koja se odnosila na njihovo razumijevanje zavičajnih riječi koje se koriste u Virju. Odgovori su im bili ponuđeni te je to učenicima olakšalo dvojbe pa je većina ispitanika navela točnu istoznačnicu na hrvatskom standardom jeziku. Dok je učenicima bilo daleko teže prepoznati riječ kada se tražila kajkavska istoznačnica. Na samoj radionici učenici su gledali kratke zavičajne filmove koje su godinama snimali članovi Medijske grupe kako bi isto tako sami uvidjeli koliko poznaju i razumiju svoje kajkavsko narječe. Na samom kraju osmislili su straničnike na kojima su ispisali svoju najdražu zavičajnu riječ. Rezultate istraživanja donosimo u sljedećem broju.

Članovi Medijske grupe prisustvovali online okupljanju u Europskom domu Zagreb

Europski dom Zagreb okupio je 21. veljače 2021. organizirao online okupljanje preko svoje Facebookove stranice povodom obilježavanja Međunarodnog dana materinskoga jezika na kojem su učenici iz svih dijelova Republike Hrvatske govorili stihove i rečenice svojih zavičajnih književnika. Tom događaju pridružili su se i članovi Medijske grupe te je stihove Miroslava Dolenca Dravskoga krasnoslovio naš učenik Fran Pavunić, a učenik Branimir Tomec govorio je dijelove iz knjige *Bio sam čuvan stare mame Katarine* koju je napisao Virovec Ivica Tišljar. Rezultate istraživanja donosimo u sljedećem broju

Katarina Franjo, prof.

Laura Ivančan, 3. a

Ema Bušić, 1. b

Ivan Bortulić, 4. b

Jakov Bušić, 4. b

galerija velikih majstora

Mihail Kolić
5b

Mihail Kolić, 5. b

Nikol Gregurić, 1. a

Jana Žuškin, 3. b

Lukas Štauber, 2. a

Marta Cikoš, 3. b

Lucija Večenaj, 8. a

Marko Mičurin, 4. a

galerija velikih majstora

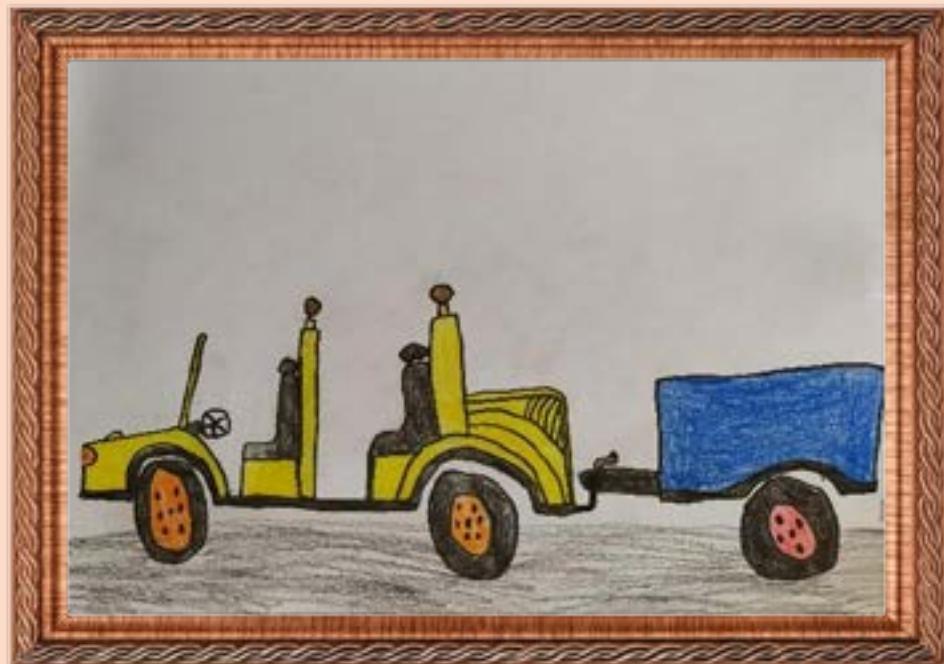
Antea Ivandija, 1. b

Matej Kapitanić, 8. b

Dominik Kapić, 1. a

Luka Rajčić, 4. b

Iva Peršinović, 7. c

MALE

Od ožujka prošle godine promijenio nam se život i svi smo počeli više brinuti o svom zdravlju, ali i zdravlju naših najmilijih...

Učenici 3. b o tome su sljedeće napisali.

Želim živjeti zdravo jer je zdravlje najveće bogatstvo. Zdravlje ne možemo kupiti novcem, ali zato trebamo živjeti zdravo i odgovorno se ponašati prema svom organizmu i zdravlju. Čuvam svoje zdravlje vježbanjem, hodanjem, prehranom, pijem dosta vode. Jedem voće koje operem u svom dvorištu, a voćke zalijevam tijekom godine kako bi mi dale plodove. Jedem svježe povrće i variva. Rijetko jedem brzu hranu i izbjegavam grickalice.

Šimun Ivandija, 3. b

Ja sam Jakov. Volim nogomet. Redovito treniram u našem nogometnom klubu. Volim i fino jesti. Dolaskom korone nismo mogli ni na igralište ni u školu. Učili smo na daljinu i tako se čuvali od zarazne bolesti. Teško mi je pridržavati se baš svih pravila, a najteže držati razmak između prijatelja. Da bi izbjegli teže posljedice, trebamo se ponašati odgovorno.

Jakov Šoš, 3. b

Imam kod kuće puno životinja: kozice i ovčice pa jako puno vremena provodim u vrtu igrajući se s njima. Obožavam trčati, a one me love i skakuju za mnom. Odgovorno se ponašam, često perem ruke, dezinficiram ih i nosim masku.

Čuvam mlađu braću i radim sve što je potrebno da bi svi bili dobro i ostali zdravi.

Ana Rajčić, 3. b

Zdavnja je bilo dok sem bil mali decec

Rodil sem se pred 11 let, tak da je to bilo zbilja zdavnja. Lepo mi se prisjetiti kak sem se igral i o ničem nesem moral misliti. I sad dok sem već veliki dečko, negda otidem poskrivečki na tavan da si poglenem svoje stare igračke i malo poigram.

Imam i dve male seke pa se i u njemi negdar malo poigram kaj bom načas mali kak i one. Sad dok imam obaveze i zadatke stvarno bi štel da sem pak mali dečec, a i mama gosto misli da sem još mali pa me krene mazit. Tata je valjda svatil da sem narasel pa mi daje da z njem nekej delam i da mu pomažem. Sad niti sam ne znam jesli bi štel biti, mali ili veliki...

Mateo Markov, 4. b

Volim biti dijete
Ja se svakog jutra probudim
i u školu odmah pojurim.
Pametan sam đak
i pravi veseljak.
Poslije škole ne idem ni kod kuće,
na igralište želja me vuče.

Lukas Štauber, 2. a

Naj... slovo učenika 1. b

Meni je najljepše slovo L zato što se nalazi u mojoj imenu Klara. (Klara Frajt)

Slovo A je najljepše jer njime počinje ime moje priateljice Antee. (Ema Bušić)

Meni je najdraže slovo V jer je na početak mojeg imena. (Vito Pandur)

Moje najdraže slovo je Ž jer se nalazi na kraju abecede kao i ja na kraju e-Imenika. (David Zobundžija)

Moje naj slovo je A zato jer je na početku abecede i na početku mog imena. (Antea Ivandija)

Najdraže slovo mi je G jer njime počinje prezime moje obitelji koju najviše volim. (Irina Gregar)

Najljepše slovo je P zato jer se sastoji od jedne ravne i jedne zakriviljene crte. (Alen Martinčić)

Meni je najdraže slovo V zato jer ga lako pišem. (Filip Šoš)

Volim slovo M jer volim mamu. (David Ivančan)

Moje najdraže slovo je K jer je na početku mog imena. (Kristina Fancev)

Život bez mobitela? Nezamisliv!

Šetala sam gradom i žurila se do kafića gdje me je već čekala moja priateljica. Kada sam došla do kafića, shvatila sam da sam zaboravila mobitel i nije bilo vremena da se po njega vratim kući. Uhvatila me panika, stalno ga imam u rukama. *Kako sam ga mogla zaboraviti?* Raspoloženje mi se odmah promijenilo. Moja priateljica je stalno tipkala po svom smartphoneu, provjeravala novosti na Facebooku ili se dopisivala s društvom. Uz to mi je još stalno govorila: *Slušam te, slušam.* Meni je bilo dosadno i samo sam *zujala* okolo. Nekoliko sati bez mobitela i osjećala sam se odsječenom od svijeta. Nisam znala kamo bih sa sobom, sa svojom najboljom priateljicom nisam mogla normalno pričati jer nije skidala ruke s tipkovnice. Tad sam se prvi put u životu zapitala kako se prije živjelo bez tih tehnoloških pomagala? Uočila sam mnoge stvari na koje do tada nisam obraćala pozornost. Nisam mislila da su vrijedne razmišljanja, ali tada sam uvidjela koliko nam mobitel zatvara oči. Stvara svijet kroz koji ne vidimo, čini nas robotima i

zatvorenicima vlastitoga umu. Postane kao zrak bez kojega više ne možemo, nismo isti. Postajemo ovisnici o tehnologiji, trošimo previše vremena na nebitne stvari, a pre malo na ono što zapravo ima najveću vrijednost: zdravlje, sreća, ljubav i obitelj. Zapravo sve svoje slobodno vrijeme posvećujemo društvenim mrežama ili bilo kojem drugom obliku tehnologije koji nas zapravo samo uvlači u taj virtualni svijet i čini ljudima koji su potpuno ovisni o njemu. *Kako je izgledao svijet prije samo nekih 20-ak godina?* Naši roditelji prije nisu imali mobilne telefone, pa su preživjeli. Provodili su svoje slobodno vrijeme vani s prijateljima i prijateljicama, na livadi ili na igralištu. Oni su imali puno mirniji život zahvaljujući nedostatku tog tehnološkog dodatka. Iako nisu imali tako nešto, znali su važne brojeve napamet i sve druge informacije u pravo vrijeme. Živjeli su zdravije, mirnije i sretnije. Stres nije bio tako uobičajen kao danas. Doba tehnologije iziskuje iznimno luksuz - danas svaka obitelj, a nerijetko i svi članovi obitelji, posjeduju mobitele. Puno ljudi ima i dva uređaja – jedan za poslovne, a drugi za privatne potrebe. Čak su i vrtička djeca postala korisnici mobitela. Više se ne znaju igrati *normalnim* igračkama, kao što smo mi nekada. Čini se da mobiteli, kao i druga suvremena tehnološka postignuća poput računala, interneta, videoigara postaju vrlo rano sastavnim dijelom dječjeg života i razvoja. Svi mi komuniciramo putem *smartphonea* ili takozvanih pametnih telefona. Jasno, jer tko bi poželio propustiti nešto važno ili, makar na trenutak, biti odsječen od ostatka svijeta? Za mene je *smartphone* zahvaljujući svojim brojnim funkcijama postao toliko važan da jednostavno ne mogu zamisliti život bez te stvarčice. *Smartphone* ima gotovo sve karakteristike računala koji omogućuje pristup informacijama i svemu što želite bilo kada i bilo gdje. Zbog takve ga praktičnosti želite uvjek imati sa sobom jer uz njega nikada nije dosadno, bilo da čekate na red kod liječnika, putujete, ležite ili jednostavno odmarate na kauču. No je li takav trend opasan? Njihova upotrebljivost i korisnost imaju i svoju drugu, mračnu stranu koja prije svega predstavlja vrstu ovisnosti. Važno je shvatiti da je *pametni telefon* osmišljen kako bismo ga koristili onda kada ga trebamo, a ne neprestano gubeći pritom svoje dragocjeno vrijeme na društvenim mrežama ili igricama. Koliko vi vremena provodite na mobitelu i može li se to vrijeme ograničiti na neki normalan *limit*? Smatram da bi svatko od nas trebao više vremena posvetiti svojoj obitelji, prijateljima i okolini u kojoj živi. Trebali bismo se više potruditi da svakodnevno drugima izmamimo osmijeh na licu nekom lijepom gestom, a ne da taj osmijeh bude upućen uvjek samo mobitelu.

Lana Raknić, 8. a

Biciklin

Dok sem bil mali dobil sem biciklina. On je bil moj prvi biciklin i bil je plave boje. Jeden den sem se okuražil i vozil se po svoji vulici. No, zletel sem z njem u susedovu grabu pred njegovom hižom. Bomer se više nesem ufal voziti da si roko ili nogu ne ftrgnem. Zato je meni moj brat kupil maloga traktora i prikolico z pedaljami. Ipak je taj traktorič z četiri kotača bil sigurneši, neg moj plavi biciklin z dva kotača. Taj mi je biciklinec uspomena na mojo drago kumo koje više nema...

Marin Šklebar, 4. b

Vukovarska priča

Vukovar, danas poznat i kao Grad Heroj! Kako je Vukovar postao Grad Heroj je tužna, ali istinita priča... Ona ispričana krvavim slovima... Priča koju poznaje i cijeli svijet. Čitajući zapise Milana Paune, saznaš sam da je Vukovarska bitka bila najveća i najkrvavija bitka u povijesti Domovinskoga rata. Na dan 18. studenoga 1991. godine ona je prestala nakon 87 dana opsada grada Vukovara. 87 dana i 87 noći padale su granate, eksplozivi i dinamiti koji su razarali Grad, ali i razarali ljudske živote te mnoga vesela djetinjstva. Dalje razmišljam... Jedno od razorenih djetinjstva, bilo je i djetinjstvo Željke Jurić, djevojčice u plavom kaputiću čije su velike, uplakane i uplašene oči obiše cijeli svijet. Pogled koji je bespomoćno molio za pomoć, za spasenje, za milost nemilosrdnog neprijatelja kojem ništa nije bilo sveto, niti ljudski život, niti dostojanstvo. Djeca mojih godina bila su jako uplašena... Stalno su slušali jecaje i plač žena te vrisak ranjenih branitelja koji su svom snagom i voljom htjeli oslobođiti našu zemlju. Branitelji su svaki dan obilazili kuće, častili ih čokoladama i čipsom te igrali se i crtali s njima kako bi onu situaciju učinili što „normalnijom“. O ovome i ovako sigurno razmišlja djevojčica u plavom kaputiću. Željka je jedan od najsnažnijih simbola Grada Heroja, kao i Vodotoranj koji je danas ponovno zablijesnuo u novom ruhu. Pogled s Vukovarskog vodotornja ispričao je i zapečatio mnoge priče i sudbine, a zaslugom zajedništva hrvatskog naroda zasjao je svom svojom ljepotom za koju su svoje živote na Oltar domovine položili hrvatski branitelji, supružnici, očevi, braća, sinovi... Oni koji su ostvarili višestoljetni hrvatski san – SLOBODU.

Danas je grad Vukovar najveća baština naše Domovine i cijena koju smo platili za slobodu Hrvatske! Ljudi su se vratili na svoja razrušena ognjišta i iznova izgradili život u Vukovaru. Život prepun bolnih sjećanja na svakom koraku, ali i sa željom da se NIKAD NE ZABORAVI! Nove generacije koje Vukovarom ponosno kroče čine ovaj grad još ljepšom pričom za sve nas Hrvate!

Mia Ivančić, 7. b

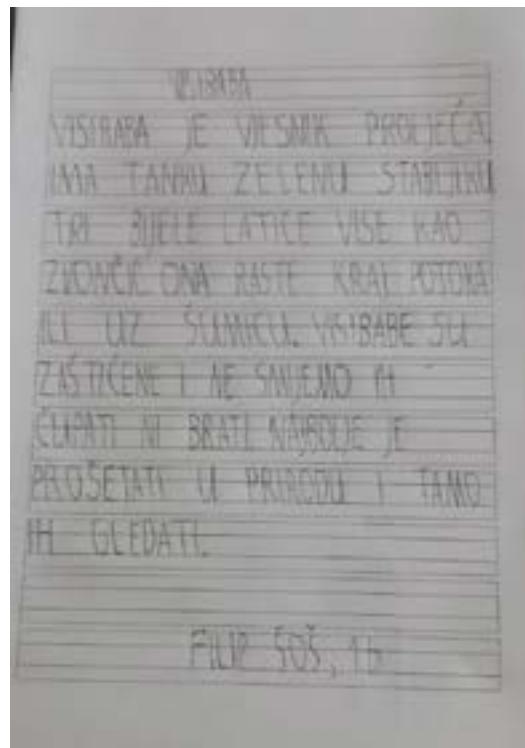
Unuka sam bake Ljubice

Jutro počinjemo pametnim telefonom, podne provedemo s njim, svaku večer prije spavanja opet gledamo u pametni telefon. Vrijeme je da se malo odmaknemo od pametnih telefona. Nekada nisam imala mobilni telefon i vrijeme sam odlično provodila. Više sam bila u prirodi i uživala u svim mirisima i pogledima. Više se družila s prijateljima i svaki dan odlazila na igralište s bratom, sestrom, njihovim prijateljima i svojim prijateljima. Igrali bismo se lovice, nogomet, skrivača i raznih drugih igara. Vozili bismo se biciklima i uvijek smo se utrkivali tko će doći prvi do cilja. Također smo igrali i društvene igre. Voljela sam uvijek pobjeđivati. Razmišljali bismo i razvijali svoje znanje kroz neke mozgalice i društvene igre. Vozili bismo se biciklima, rolama ili bismo šetali. Svi bismo uživali u toj predivnoj majci prirodi. Provodili bismo vrijeme u dvorištu igrajući badminton, graničar ili nešto drugo. Također

smo odlazili i u vinograd i tamo uživali u mirisima prirode, cvrkutu ptica i zujanju pčela. Danas se prorijedilo sve ovo što sam navela. Mislim da bismo trebali ponovno nekoliko dana biti bez pametnih uređaja pa da ovakva druženja ponovno postanu češća. Sretna sam što živim na selu u kojem još uvijek mogu uživati u miru bez zvukova tramvaja, buke automobila. U bilo kojem kutku mogu slušati cvrkut ptica, zujanje pčela i uživati u mirisima prirode. Mogu odabrat prostor na kojem ću zaigrati graničar ili badminton. Uživam kad mi baka prepričava kako se, u svoje vrijeme, ona igrala. I pitam se kako bi mi bilo živjeti u njezino vrijeme u kojem nije bilo pametne tehnologije. Vjerljivo bi mi na početku bilo teško, ali kada bih se posebno zainteresirala za nešto iz bakine mладости ne bih ni razmišljala o uređajima. Baka Ljubica Kovačić rodom je z Molvi Ledin i prezivala se Čelik. Ona mi je ovo spriječila: „Najprejši sem se igrala z krpenimi igračkama. Krpena bepka se zvala Janton i navek sem ju vlekla za sebom. Japa mi je bil z dreva za igrati rezbaril drvena kolica. A igrala sem se z susedama i susedima lovača, skrivača... Igrali smo se i melina z zrnima kuruze i graja. Slagali smo si i kočeće z kocenjem.“ Razmišljam kako je njoj bilo predivno, iako nije tada bilo tih pametnih uređaja kojima se služimo danas. Jako mi je zanimljivo slušati bakine priče kako je ona pomagala svojim roditeljima u hranjenju domaćih životinja, sadnjama i plijevljenju polja i vrtova. U tim davnim vremenima nije bilo strojeva za obrađivanje tla, nego se to sve obrađivalo ručnim alatom. Ponekad pomislim da bi se i sada trebalo koristiti sve više ručnoga alata jer tako ne bismo mogli zagađivati našu majku prirodu. Baka me cijeli život nečemu poučava, a ja njoj sada rado pokazujem na koji način se koriste pametni uređaji. Kako ih pokrenuti, otvoriti neku aplikaciju, napisati SMS poruku, prosljediti fotografije, nazvati nekoga. Sigurno joj nije lako, ali vjerujem da bih se i ja teško snašla u vremenu mladosti bake Ljubice. Sretna sam što imam baku Ljubicu, a sigurno je i ona ponosna što sam ja njezina unuka.

Lucija Kovačić, 7. a

Pradjed i ja, prijatelja dva

U životu postoje pojedinosti koje nikada nećemo moći promijeniti i vratiti. Kada pogledamo unazad, neka sjećanja nas vesele, dok druga rastužuju. Tako je meni puno puta dosadno i prvo što primim u ruke je mobitel. Uvijek neka ista, već dosadna igrica ili čitam nešto na internetu. Malo zastanem i počnem razmišljati, je li to jedino čime se mogu zabaviti? Tada mislima oputujem do svoga pradjeda.

On ima 92 godine i iza sebe ima dugo životno putovanje. Od njega sam čuo mnoge priče o tome kako je živio, čime se zabavljao i igrao. Svaku svoju priču započinje ili završava istim rečenicama: „Nismo imali igračke kao danas, ali nam je bilo lijepo jer nas je bilo puno djece na okupu i bili smo zadovoljni...“ U njegovoj mladosti nije bilo mobitela, računala i druge današnje tehnologije. Djeca su se veselila običnoj krpenoj lopti koju su sami izradili. Uzeli su neko platno koje su ispunili krpama, i sličnim materijalima, pa zašili. Veličinu lopte su oblikovali po želji. Njome su se loptali sve dok se nije raspala, a često se i jako zamazala. Isto tako su od šibe, konopca i grančica pravili luk i strijеле i time se igrali. Znalo je za igru poslužiti i kamenje. Jednom su se tako natjecali tko će dalje baciti kamen... Pradjed je jednom tako napravio i kvar. Selom u kojem i danas živi, a to je Ždala, možda je jednom godišnje prošao auto. Vidjevši u igri auto, bacio je kamen na njega. U strahu se sakrio u vrt. Roditelji su ga svejedno pronašli i dan danas pamti taj dan. Lutke su izradivali od tkanina koje su punili sijenom ili slamom, ukrašavali su ih gumbima i to ih je jako veselilo. Pradjed uvijek priča da su se sva djeca družila na livadi, pred kućom ili na cesti pošto nije bilo prometa. Penjali su se na stabla i vozili starim drvenim tačkama. Posvuda su se mogle sresti grupe djece. Nažalost vidjeti danas toliko djece u malom selu je danas rijetkost. Nekada se uvijek čuo dječji smijeh ili galama. Slušajući o tome, jako mu zavidim. Kada smo se prvi put zajedno fotografirali pametnim telefonom, čudio se kako je to moguće. (Našu zajedničku fotografiju slikao sam svojim mobitelom i prilažem je na samom kraju sastavka.) Djed mi je tada opisao slikanje u prošlosti. Fotograf je morao staviti plašt na glavu dok je slikao. Meni je to pomalo smiješno i nezamislivo. Fotografije su bile crno-bijele, a tek kasnije u boji. Pradjedova slika iz mladosti mi više izgleda kao da je nacrtana i kako se razlikuje od današnjih fotografija. Jedini način komunikacije kojim se u pradjedovo vrijeme komuniciralo bilo je pismo ili telegram. U zadnjem razgovoru s njim rekao mi je: „Pričao bih ti još puno toga, ali ja sam najstariji čovjek u selu i pamćenje me već ne služi...“

U današnje vrijeme svi živimo u nekom svom svijetu, bez mnogo druženja s prijateljima i propuštamo možda mnoge lijepе trenutke. Mislim da se danas djedovi i bake koriste modernom tehnologijom samo koliko im je potrebno ili ako baš moraju, ali pri tome ne uživaju previše. Ja isto tako koristim pametne uređaje jer me, između ostalog, moje školske obaveze tjeraju na to. S druge strane, volio bih probati barem mjesec dana živjeti kao nekad moj pradjed Ivan. Baš me zanima koliko dugo bih izdržao...

Karlo Toth, 7. b

Čudo nad čudima

Čuda su moguća svugdje, a u mojoj kući ima ih bezbroj. U mojoj se kući svi dosadni poslovi obavljaju sami. Kad uđem u kuću, upale se svjetla. Kad izlazim iz sobe, ona se gase. Temperatura u kući uvijek je ista jer kuća zna treba li uključiti grijanje ili hlađenje. Može postati nevidljiva pa se tako čuva od lopova. Prepoznaje nas kad se približimo i tek tada postaje vidljiva. U kući suđe pere stroj za pranje suđa. Odjeću pere stroj za pranje odjeće, a suši ga sušilica. Usisavač robot sam se kreće sobom po zadanoj ruti i usisava. Kada se vratimo iz škole i s posla, dočeka nas blistav pod. Robot nam priprema hranu, posprema stvari, pegla odjeću i piše zadaću. Ovaj pokušni robot pere i prozore. Radi većinu poslova zbog čega ga moja mama obožava. Meni se on više sviđa jer mi pomaže u pospremanju sobe i popravljanju uređaja za igru. Zna igrati igrice, ali ne volim igrati s njim jer me uvijek pobjeđuje. Ako ste mislili da su to najveća čuda u mojoj kući, grdo ste se prevarili. Najveće čudo u mojoj kući ipak je ako nešto napravim sam.

Petar Puškaš, 5. c

Dravska rapsodija

Mami me voćka podravska nakon kiše
kad je vjetar s juga lagano njiše.

Opijaju mirisi pokošene trave zelene.

Budi me pirkanje rijeke Drave
i šapat vile dravske.

Rani izlazak sunca,
što nebom skakuće
šapuće nježnu jutarnju sonatu.

Ljeska se polje žitno
u bezbroj tonova žutih.

Ima li što ljepše od toga?

Okusi, mirisi, boje, tonovi -
djatinjstva moga
od kojih bolje poželjeti ne bih mogla.

Ena Bosorić, 5. a

Da sam ja netko

Promatram svijet oko sebe, pratim svakodnevne novosti na televiziji i internetu i sve što više gledam, to mi se više čini kako svijet, možda vam to grubo zvuči, propada. U trenutcima zabrinutosti ponekad se pitam - što bi bilo da sam ja netko... Znam, znam, to je često pitanje već otrcani kliše. Ali to i nije tako dosadna tema, ako zaista malo bolje promislite o njoj.

Mahatma Gandhi jednom je rekao: *Budi promjena koju želiš vidjeti u svijetu.* Kako da svijet postane bolje mjesto, ako se ljudi ne mijenjaju na bolje? Na drugima često vidimo tisuću mana, a pritom te iste mane ne vidimo na sebi. Jako je teško promijeniti sebe. To je dug i vrijedan proces. U današnje vrijeme svi su ljudi zarobljeni u svom vlastitom svijetu, uključujući i mene. Bez daška stvarnosti. Štovиše, jedva čekaju pobjeći od stvarnosti. Ignoriraju informacije koje ne odgovaraju njihovom razmišljanju ili stavu. Izoliraju svoje pravo ja tako što nose masku, pokazujući se onakvima kakvi zapravo nisu. Misle da ih drugi ne bi razumjeli, što zapravo može i ne mora biti istina. Ne želim nikoga osuđivati jer nitko ne zna što je u ljudima iza te maske koju nose. Vjerojatno se tako ponašaju s razlogom. Sve ima svoj razlog, samo ga nitko ne govori naglas. Kao da smo svi oko sebe stvorili neke nevidljive kupole kojima ne dopuštamo drugima da dopru do nas, do stvarnih nas. Da sam ja netko, uzela bih te kupole koje nas dijele od razumijevanja, suočavanja i naposljetku, zajedništva te učinila da nestanu, da svi postanu vidljivi i ranjiviji. Uzela bih taj mobitel iz ruke i natjerala ih da se pogledaju, razgovaraju, zabavljaju, žive u stvarnosti... Sva mudrost dolazi u pozdravu i lijepoj riječi. Kažeš „bok“ i već imaš početak razgovora. Prije nije bilo mobitela i sve ove tehnologije, a ljudi su se, često pomislim, zabavljali bolje nego danas. Ja nisam savršena i nitko od nas nije, ali to ne znači da se ne možemo svi promijeniti nabolje. I meni je teško u mom malom, zapravo jednostavnom životu. To što sam dijete, ne znači da nemam svoje brige i probleme koji me muče i kopaju svaki dan. Ponekad smo svi previše sebični. Kada želim nekome pomoći, pokušavam se staviti u njegovu kožu i zamisliti što bih htjela čuti u tom trenutku. Da svi ljudi na neki svoj najmanji način pokušaju pomoći drugima, već bi se video napredak.

Jednom kada učinite svoj prvi korak, na putu ste prema promjeni. Prestanimo više gledati samo u te mobitele koji nas sve više otuđuju. Pogledajmo se, razgovarajmo gledajući se u oči. Tada više neće biti lažnih osmijeha i nepotrebnih svađa. Svi se mi moramo probuditi i započeti svoju osobnu promjenu jer stvarna promjena svijeta leži samo u nama.

Nika Cik, 8.b

4. mjesto na državnoj razini natječaja Europa u školi 2020. godine

mentorica: Ksenija Janković Vusić

Razmišljanje o vremenu i nevremenu

Danas je život bez tehnologije nemoguć. Tehnologija nam otvara gotovo sva životna vrata, daje nam bezbroj mogućnosti. Spaja ljudе iz cijelog svijeta, ali nas udaljava od bližnjih...

Omogućila nam je novi život koji pomiče granice. Ujedinila je svijet, ali je uništila i odnose mnogih ljudi... Djeci je danas život nezamisliv bez mobitela. Glavno zanimanje današnje djece je oponašati svoje idole. Pratiti ih na društvenim mrežama, pratiti njihov svakidašnji život... Idoli su njihovo srebro i zlato, djelo ljudskih ruku. Vide ih kako žele, a ne kakvi uistinu jesu. Zašto netko želi pratiti tuđi život? Zašto ne bismo pratili svoj život, naše odrastanje, promatranje ljepota koje nas okružuju, promicanje dobrega. Svaki dan bismo trebali dati najbolje od sebe jer samo tako naš život može biti nešto od čega ćemo kasnije živjeti. Čemu biti tude kopije, tuđe oči koje vide ono što žele, uši koje čuju što žele, srce koje je odavno postalo kamen... Ono loše što se događa oko nas dijelom je posljedica i tehnologije koja svaki dan raste i širi se. Uništava ono što su naši predci gradili godinama. Nestaje ono za što su se ljudi u prošlosti borili, a to je život u kojem svaki čovjek ima pravo živjeti u zajednici s drugim čovjekom u kojem čovjek ne gura brata svojega. Ne mogu zamisliti što bi bilo da tehnologija nestane, no željela bih da bar na jedan dan živim život kakav su živjeli naši djedovi i bake. Život u kojem su se mali djedovi i bake veselo igrali po ulici, izmišljali nove igre i pjesmice, izrađivali svoje igračke. Ujutro bi trčali po polju kukuruza, s glavom u oblacima, misleći kako je život lijep. Kasnije bi pomagali roditeljima raditi u polju, a na kraju radnoga dana selo bi se okupilo i slavilo. To je život! Ljudi na okupu, pjevanje veselih pjesama do kasno u noć, prepričavanje priča o životu... Više ništa nije kao prije, čak ni priroda. Razrušene šume pretvorene su u velike tvornice, zagađena jezera, mora... U vrijeme naših djedova i baka toga nije bilo jer ljudi su pazili da ne naštete majci prirodi, a sada jedan mobitel uništi sav stoljetni trud. Čemu raditi mobitele s pet kamere, automobile koji lete. Zar nije bolje genijalne ljudske ideje iskoristiti za rad koji će popraviti svijet nabolje, učiniti nemoguće mogućim... Vrijeme leti, a i mi s njime. Bliže se dani koji će nam dvostruko platiti za sva uništena stabla, zagađena mora. Toliko je tehnologija zasljeplila čovjeka da više ni sam čovjek ne vidi što se događa oko njega, što je učinio od svijeta. Djeca više nisu djeca kakva su bila prije. Željela bih jednoga dana otvoriti oči ljudima koji su nas doveli do ovakvoga stanja, pokazati im da je život prije bio bolji kako bi shvatili da treba pametno iskorištavati mogućnosti tehnologije. Tehnologija bi nam trebala biti prijatelj i to prijatelj na kojega se možemo osloniti. No, ona je bacila čari na naš mozak. Učinila nas je nedruštvenima. Naš se mozak mijenja. Više ne možemo zapamtiti gotovo niti jedan telefonski broj. Naša iskustva oblikuju ponašanje našega mozga. Smanjena nam je mogućnost usredotočivanja na bitne pojedinosti, kako kažu stručnjaci, i to sve zbog prekomernoga izlaganja tehnologiji. Predoziranje tehnologijom mijenja naše ponašanje, a to nas može dovesti do digitalne demencije. Primjenjujemo smajliće za prikazivanje osjećaja, stišćemo i lajkicē i sporazumijevamo se internetskim jezikom... Pitam se kakvo će svijet uskoro biti mjesto? Od same pomisli na to gubim nadu... Zatvaram oči i razmišljam o svojem predivnom djetinjstvu, o svim igrama koje volim igrati s prijateljima, o našim zajedničkim ljetima punim smijeha. Voljela bih da sve ponovno postane normalno. Svako dijete zaslužuje to i ima pravo uživati u životu. Potrudimo se da nam ovo vrijeme ne postane nevrijeme. Mi smo ljudi, neka nas tako i pamte buduće generacije. Razmislimo, pogledajmo bolje što nas okružuje, nastojmo to savladati i vratiti mirne dane.

Imam možda samo trinaest godina, no strah me za sve ljudе na ovoj Zemlji.

Antonija Bosorić, 7.b

Mihail Filipović, 6. a

Simona Brežnjak, 8. a

galerija velikih majstora

Robert Bogdan, 4. a

Mateo Posavec, 6. b

Mihaela Oršuš, 8. a

Školska knjižnica dobila novu ulogu u nastavi na daljinu

Školska knjižnica u vrijeme pandemije brojne svoje usluge trebala je prilagoditi ili čak izostaviti pridržavajući se svih propisanih Mjera, a put do korisnika ostvaruje različitim dogovorenim komunikacijskim kanalima kao što su školski web, Viber, Teams i Virtualna knjižnica.

U pandemijskoj godini školska knjižnica bilježi nekoliko uspješno održenih virtualnih projekata kao što su **1. i 2. Virtualna mala prkačijada** u kojima su sudjelovale osnovne škole iz Kalinovca, Đurđevca, Gole, Koprivnice, Legrada i Virja, a **Kajkavskom etnografskom kvizu na Zoomu** pridružili su se natjecatelji osnovnih škola iz Ferdinandovca, Drnja, Gole i Virja.

Projekt **Knjigom, kazalištem i filmom podržimo djecu u novom normalnom odrastanju** školska knjižnica pripremila je u suradnji s Općinom Virje, Glumišnom družinom Virje, DND-om Virje i Dječjim vrtićem Zrno Virje.

Projekt **Čitanjem do zvijezda** i ove godine održan je *online*, a prijavili su se vrijedni čitači petih razreda: Cindy, Lara, Lea, Ivano, Karlo i Tomislav. Projekatima je

zapravo najuspješnije integrirana školska knjižnica u nastavu na daljinu te je tako zadрžala kakvo-takvo vidljivo mjesto u odgojno-obrazovnom i komunikacijskom krugu: knjižničar – učitelj – učenik – roditelj.

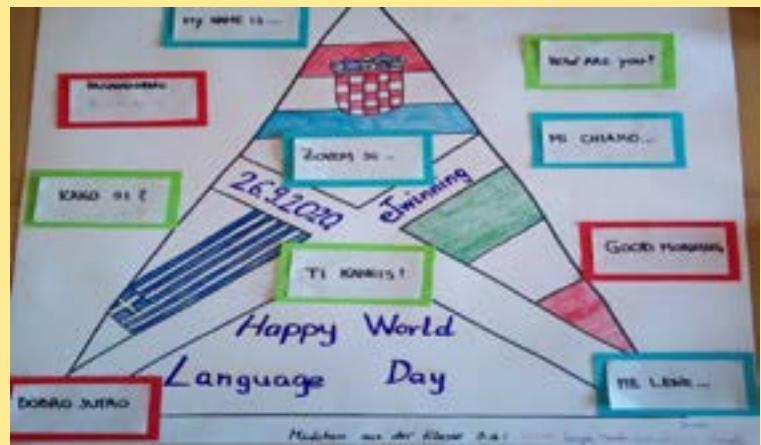
Za istaknuti su e-Twinning projekti provedeni s partnerima iz Grčke i Italije. Prvi projekt **Happy at home** proveli smo s učenicima nižih razreda odmah po povratku u školske klupe u svibnju 2020. godine, a aktivno su se uključili učenici 2. a razreda s učiteljicom Ivankom Seleš te učenici 3. a razreda s učiteljicom Draženkom Patačko. Kreativnim aktivnostima željeli smo potaknuti učenike na izražavanje emocija u trenutnom razdoblju socijalnog udaljavanja, pokazati im kako se osjećaju učenici u partnerskim školama te im osvestiti da se svi, unatoč tome što dolazimo iz različitog zemljopisnog i kulturnog konteksta, suočavamo s istim problemom. U konačnici smo dobili vrlo zanimljivu digitalnu knjigu s učeničkim doživljajima i porukama, ali i **eTwinningovu oznaku kvalitete projekta**. Projekt **I write, you write, we write**

together učenici 3. a razreda s učiteljicom Draženkom Patačko započeli su još prošle školske godine kao drugašći i trenutno ga uspješno privode kraju. Kroz sve faze projekta učenici su upoznali tehnike kreativnog pisanja kroz suradničke aktivnosti u mješovitim nacionalnim skupinama. Iz odabranih poznatih priča talijanskih, grčkih i hrvatskih autora stvorili smo nove likove i ispisali pet novih priča o avanturama glavnih likova (**Čipolino, Troktikoulis i Neva**) koji putuju od Grčke preko Italije do Hrvatske. Putujući s našim glavnim likovima kroz priče i aktivnosti obilježili smo i neke zanimljive datume kao što su Dan jezika i Dan Interneta, a za Božić i Uskrs razmjenjivali smo čestitke, recepte za kolačice i dobre želje! Uskoro ćemo vam u Virtualnoj knjižnici moći ponuditi za čitanje i naših pet digitalnih priča! Sudjelovali smo u Kauflandovom natječaju za koji su učenici 2. a i 3. a s učenicama iz grupe Čitanjem do zvijezda snimili spot za pjesmu *Dobre stvari su pred nama*. Pred nama je i vrlo zanimljiv projekt *Zelena učionica kraljice voća* kojim planiramo obnoviti ekozbirku školske knjižnice.

Durdica Krčmar Zalar, školska knjižničarka

Učenici 2. a i 3. a sudjelovali u projektu *I write, you write, we write together*

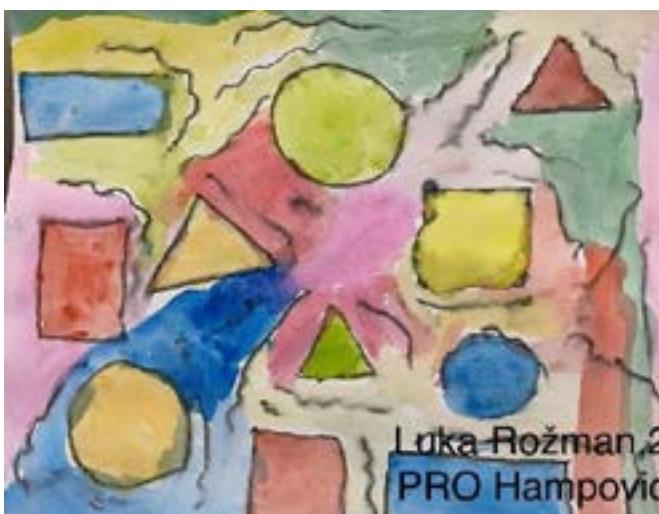
Zajednički plakat nastao u projektu *I write, you write, we write together*

Moja obitelj

Moja obitelji je mala i vesela. Moju obitelj čine: mama, tata, brat i ja. Tata radi u Njemačkoj, a mama kuha, čisti i lakira nokte. Brat ide u peti razred i ide na tamburašku grupu. Brat i ja se puno igramo. Moja je želja da se moja obitelj i ja više igramo.

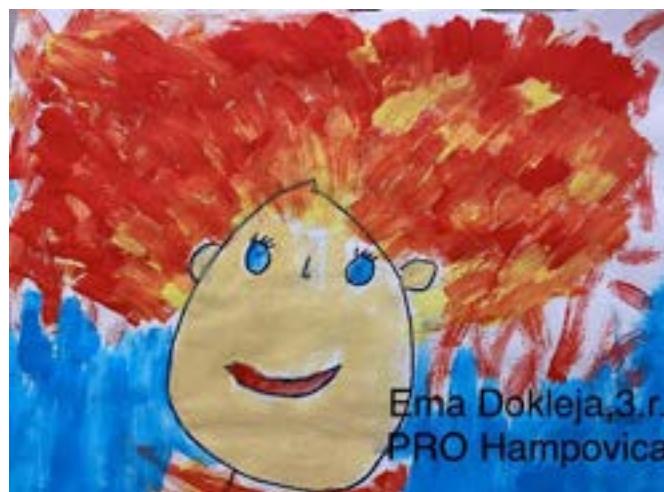
Bruno Stepić, 3. r.

Roda u novom gnijezdu

Roda je krenula u Zagreb. To je najveći grad u Hrvatskoj. Bila je sretna jer je vidjela puno dimnjaka. Srela je golubove i pitala ih za savjet gdje da gradi gnijezdo. Oni su joj rekli da gradi gnijezdo na kući jer тамо ima najviše ljubavi.

Bruno Stepić 3.r.

HAMPOVICA

h

Moj tata

Moj tata ima plave oči i crnu kosu. Volim kad se tata i ja igramo skrivača, lovice, zaledene babe i nogomet. Volim kad se vozimo. Ja volim tatu.

Nikola Utješinović, 1. r.

Moje selo

Moje selo zove se Miholjanec. Ima crkvu, park i školu koju pohađa petero učenika. Mjesto ima i izvor vode koji se naziva Fratrov zdenac. Stanovništvo se najčešće bave poljoprivredom. Moje selo je malo, ali meni najdraže.

Andrej Brežnjak, 2. r.

Mateo Gubijan, 2. r.

Rascvjetala trešnja

Pokraj škole u mom selu raste jedna velika trešnja. U proljeće cvate lijepim, bijelim cvjetovima. Moji prijatelji i ja volimo se penjati po njoj i tijekom ljeta ubirati fine, bijele i sočne plodove. Njena velika krošnja krasi naše školsko dvorište.

Fran Sočec, 2. r.

Moj tata

Moj tata se zove Đuro. Ima trideset i sedam godina. Ima smeđu kosu i smeđe oči. On je jak i snažan. Moj tata jako voli graditi kuće. Zato je otvorio obrt koji se zove po meni, Mateo gradnja. Tata je radio posvuda po Hrvatskoj: u Samoboru, Zaprešiću, Zagrebu, Lepoglavi i na otoku Pašmanu. Radi sve poslove: zidanje, postavljanje krovišta i fasada. Iako jako puno i naporno radi uvijek nađe vremena za mene. Volimo zajedno igrati nogomet, idemo u šetnje sa psom Maksom, a nedjeljom me vodi na bazene. Kad odrastem, želio bih biti poput svog tate: dobar, marljiv i vrijedan. Jer takav je moj tata.

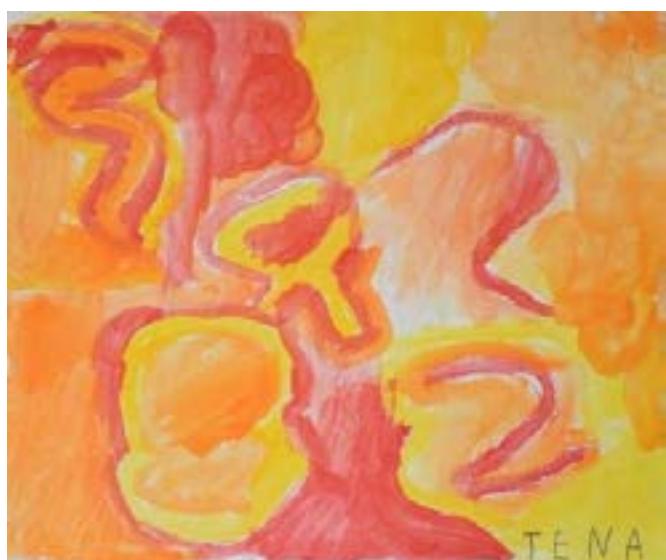
I JA GA PUNOOO VOLIM!

Mateo Gubijan, 2. r.

Moja obitelj

Moja mama zove se Silvija. Nižeg je rasta, ima smeđo-plavu kosu i smeđe oči te je uvijek nasmijana. Po zanimanju je domaćica i brine se za nas. Dobra je i ukusno kuha. Tata se zove Marijo. Ima smeđe oči, crnu kosu i visok je. Radom u Njemačkoj brine se da imamo sve što nam je potrebno. Imam i tri sestre: Anu, Veroniku i Elu. Uvijek su dobro raspoložene. Jako volim svoju obitelj!

Marija Kolić, 1. r.

Tena Tomec, 1. r.

Marija Kolić, 1. r.

Moj tata

Moj tata zove se Ivan. Visok je, ima smeđe oči i crnu kosu. Uvijek je nasmijan. Dobar je i svima želi pomoći. Radi u šumi. Čuva mene i brata dok mama nije kod kuće. Voli se igrati sa mnom i bratom. Igramo nogomet. Kad ide u dućan, uvijek mi nešto kupi. Moj tata je najbolji tata na svijetu!

Stjepan Posavec, 1. r.

Stjepan Posavec,
1. r.

Klara Posavec,
2. r.

Tin Cvetković,
2. r.

Moja mama

Moja mama je dobra, ljubazna i uvijek nasmijana. Dok se naljuti, ima stroži izraz lica. Ona super kuha i peče fine kolače. Ako sam tužna utješi me, ako sam radosna raduje se sa mnom. Dok pomislim na nju, osjećam kao da je pokraj mene. Uvijek mi pomaže. Dok sam bolesna, ona me tješi i liječi. Najljepše mi je zaspati držeći je za ruku. Mama, jako te volim!

Klara Posavec, 2. r.

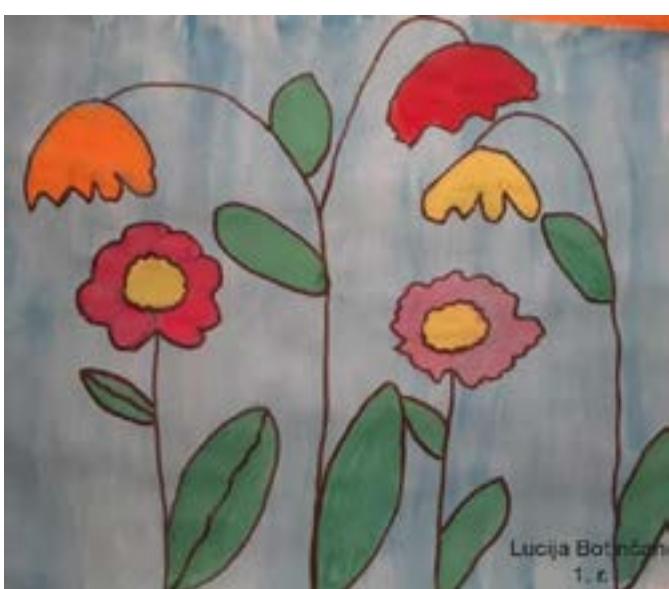

Klara Posavec, 2.r.

Moja mama

Moja mama ima svjetlo smeđu kosu i zelene oči. Lijepa je, dobra i pametna. Veseli se kad sam dobar, ali i svakoj mojoj petici. Najbolje kuha i najbolje pomaže u pisanju zadaće. Voli mene i moje sestre Niu i Saru. A da znaš, mama, i ja tebe volim!

Tin Cvetković, 2. r.

Lucija Botičić
1. r.

Ivan Levačić – Maconja, biciklistička legenda

Ova je godina siromašnija za sportska natjecanja iz, već svima, poznatih razloga. Mnoga su sportska borilišta bila bez natjecatelja veći dio godine. Međutim, u takvoj situaciji izlazak na svježi zrak i rekreacija bila je jako važna kako bismo očuvali zdravlje (fizičko i mentalno). Bicikлизam je individualni sport koji je u ovo pandemijsko vrijeme idealan jer se izvodi vani i nije potreban fizički kontakt.

Svi već znamo da je Virje poznato kao košarkaška meka, ali Virje ima i biciklističkog olimpijca i državnoga amaterskoga prvaka u poslijeratnom razdoblju (1945. - 1965.). Danas ga se spominje kao jednog od 4 najuspješnija biciklista toga vremena. Riječ je o Ivanu Levačiću koji ove godine slavi 90. rođendan. Ivan Levačić rođen je 25. kolovoza 1931. godine u Virju. Strojobravar po zanimanju te veliki zaljubljenik u biciklizam. Veći dio života živi u Karlovcu u čijem biciklističkom klubu i trenira. Učenice osmoga razreda OŠ Dubovac (dio grada u kojem Levačić živi) 2012. pisale su seminarski rad na temu života i sportskog uspjeha njihovoga sugrađanina. U radu se vrlo detaljno opisuje porijeklo, obiteljski život, biciklistička karijera te život nakon biciklizma. Cilj je rada promovirati amaterski i profesionalni biciklizam koji nema zasluženo mjesto u hrvatskom sportu i Karlovcu.

Levačićeva uspješna karijera

Prvi bicikl, kako sam kaže u knjizi *Veliki Levačić Drage Trumbetaša*, bio je tatin Dijamant – biciklu s jednom brzinom. Gume su bile drotarice. Onda ni bilo asfalta pa su se gume puno puta na putu prepiškale i mi smo moralni onda nutarnje krpati, a vanjske šivati debelim koncem kojega je baka prela. Tak smo se mogli voziti po dvorištu i brojili jen drugome krugove.

Svoj prvi bicikl kupio je sa 16 godina

<http://kaportal.rtl.hr/u-karlovcu-startao-treci-panoniski-maraton-put-do-stare-kapele-dug-250-kilometara>

kada je bio sam sa svojim roditeljima na imanju (sestre i brat su odselili). Odlučio je kratiti duge zimske dane pa se zaposlio da još malo zaradi i da si kupi bicikl kakav su imali dečki u selu. Radio je na željezničkoj stanici poslove nošenja kukuruza, vožnje pjeska, zemlje, radio sa zidarima... Od plaće je kupio bicikl marke Puch. 1949. je postao član Sportskog kluba Podravac i vozio biciklistički Omladinski slet na kojem je pobijedio, a krenuo je sa zadnje pozicije. Roditelji nisu bili sretni zbog njegova bavljenja biciklizmom i pobjede. Kad je rekao da ide na trening, otac bi odbrusio: *Kakav trening, danas moramo kosit travu*. Sudjelovao je na 7 uzastopnih utrka Kroz Jugoslaviju te na mnogobrojnim drugim utrkama (u državi i u inozemstvu). Također je sedam puta nastupio na Utrci mira (Berlin – Prag – Varšava). 1960. godine nastupao je na Olimpijskim igrama u Rimu gdje su on i Nevio Valčić podijelili plasman od 12. do 33. mesta, a na cilj su stigli 20 sekundi poslije pobjednika. 1961., 1962. i 1963. godine proglašen je najboljim sportašem godine te osvojio niz priznanja i nagrada. Osim tih nagrada, velikom nagradom smatra to što ga je biciklizam izgradio u čovjeka kakav je postao i što je preputovao Hrvatsku i svijet.

Kraj karijere

Zbog ozljede, ali i nerazumijevanja tadašnjega poslodavca, 1963. se prestao baviti biciklizmom. Nakon karijere se zaposlio u tvornici Kordun i bavio se pčelarstvom. Na biciklističkoj stazi na Jarunu postavljen je pano sa slikom i podatcima o velikom biciklistu, a sličan je postavljen i u sportskom parku u Virju. O njemu je napisano je nekoliko članaka i knjiga, izvještavalo se u *Sportskim novinama*. Općina Virje dodijelila mu je Povelju počasnoga građanina Općine Virje. Dio medalja, novinskih članaka i ostalih potvrda o senzacionalnoj karijeri čuva se i u Zavičajnom muzeju u Virju. Ono što je hvalevrijedno je to da je u Virju pokrenuta *Virovska biciklijada* koja će se ove godine u lipnju održati po drugi put i to je ono što je najveća želja Ivana Levačića. U razgovoru s učenicama izrazio je tugu što danas mladi sve manje voze bicikle, nema dovoljno biciklističkih staza, nema dovoljno klubova, nema dovoljno mjesta za bicikle. Danas, desetak godina kasnije, možemo reći da se stvar polako pokreće i da su i drugi shvatili da je biciklizam *zdrav sport*. Ono što bismo mi trebali naučiti iz Levačićeva života je da upornost i želja pokreće svijet i da nema nemogućega ako sami vjerujemo da je moguće.

Članovi Novinarsko-literarne grupe prema seminarškome radu Ivan Levačić Od Virja do Karlovcu učenica Lucije Car i Paule Cerovac, 2011./2012.

Fotografije peuzete s mrežne stranice <https://kafotka.net/7279>

Vršnjački odnosi u doba korone – kako ih održavati?

Svi već znamo da su ljudi društvena bića. Od povijesti pa do danas živjeli smo u skupinama – u selima, zajednicama i obiteljskim jedinicama. Jedna jednakost tako važna društvena skupina je **vršnjačka**.

Socijalne interakcije s vršnjacima osnova su za razvoj i socijalizaciju djece jer doprinose njihovom psihosocijalnom i intelektualnom razvoju.

Vršnjaci djecu uče pomagati, dijeliti, surađivati, rješavati problem, uče ih poštivanju pravila te nositi se s porazom i pobjedom. Vršnjačka grupa zadovoljava i potrebu djece za pripadanjem i intimnošću, ali isto tako oblikuje njihovu sliku o sebi. Uz to, vršnjaci omogućuju uživanje u *tuđe cipele*, odnosno razvoj empatije, razumijevanje osjećaja

i položaja drugih. Dakle, možemo zaključiti da socijalne veze predstavljaju zaštitni faktor za naše mentalno i tjelesno zdravlje, dok je socijalna izolacija rizična. U proteklih godinu dana odrasli, ali i djeca širom svijeta, zakinuta su upravo u aspektu društvenih odnosa i razvoja socijalnih interakcija. Proglašenje globalne pandemije virusa COVID-19 te uvođenje mjera poput nošenja zaštitnih maski i ograničenja socijalnih kontakata, može negativno utjecati na naše zdravlje, dovesti do osjećaja usamljenosti, razvoja negativnog samopoštovanja ili čak i depresije. Međutim, izuzetno je važno naglasiti kako ograničavanje socijalnih kontakata ne znači isto što i socijalna izolacija, posebice jer je i u ovakvim situacijama vrlo važno ostati u kontaktu s članovima obitelji i prijateljima. Socijalna podrška u velikoj mjeri može pomoći u smanjenju usamljenosti te poboljšati našu sposobnost suočavanja sa stresnim situacijama. Dakle, uz poštivanje donesenih zaštitnih mjera, važno je i dalje poticati i razvijati socijalne interakcije, kako kod nas samih, tako i kod djece i mladih, ali postavlja se pitanje kako? Iako ne možemo zamijeniti vrijednost osobnih interakcija licem u lice, u ovim sadašnjim okolnostima možemo biti prilagodljivi i iskoristi brojne mogućnosti koje nam pruža tehnologija.

Djeca školske i predtinejdžerske dobi

Iako izolacija može negativno utjecati na razvoj socijalnih vještina i empatije, djeca ne trebaju nužno velika grupna iskustva. Dovoljno je prakticirati igru jedan na jedan jer i na taj način razvijaju ključne socijalne vještine. Stoga, isplanirajte vrijeme kada će se dijete moći zabaviti *online* igricama ili

surfanjem, ali tako da kroz to potičete druženje. Primjerice, možete dogovoriti druženje *online* aplikacijom gdje će djeca zajedno crtati, modelirati plastelin ili odigrati neku drugu igru i uz to razgovarati. No ponekad je dovoljno da djeca samo razgovaraju sa svojim prijateljem i razmijene doživljaje. U slučaju da vaše dijete ima dobrog prijatelja i osjećate se ugodno jer vjerujete da članovi njegove obitelji poštuju mjere zaštite, dogovorite vrijeme kada se mogu zajedno igrati ili možda i učiti.

Tinejdžeri

Skupina koja je najviše pogodjena ograničenjem socijalnih kontakata jesu tinejdžeri. Njima su vršnjaci važan izvor podrške jer na temelju svojih odnosa s vršnjacima razvijaju neovisnost

i uče procjenjivati rizike. Osim toga, usmjereni su i na socijalni život i status, a pandemija im je upravo umanjila tu mogućnost, zbog čega im cijela situacija socijalne distance može biti zaista tjeskobna. Potaknite *online* komunikaciju s prijateljima na način koji im najviše odgovara.

Osnazite svoje tinejdžere i na poduzimanje pozitivnih mjera protiv pandemije kako bi odvratili tjeskobu i nemoć. Razmislite zajedno s njima o popisu stvari koje mogu učiniti kako bi pomogli drugima. Pokazivanje istinskog interesa za druge i ljubavnosti prema drugima ne samo da pomaže njima, već također može povećati naš osjećaj svrhe i vrijednosti te poboljšati psihičku dobrobit. Premda je važno poticati i razvijati socijalne interakcije između djece i mladih, nemojte zaboraviti da je jednakov važan i vaš razgovor sa svojom djecom. Razgovor o teškim temama vrlo će rijetko djeca početi sama, osobito ako su odrasli oko njih uznenireni. Stoga je važno razgovarati i podijeliti svoje brige i osjećaje umjesto prikrivati ih. Nismo nemoćni sve dok to sami ne odlučimo biti. Djeca uče promatrajući nas odrasle i najglasnija je poruka upravo ona koju vide iz naših postupaka. Zato iskoristimo priliku koju nam daje ova pandemija, da iz nje izađemo bolji i osnaženiji nego što smo bili, kao ljudi solidarniji, kao obitelj povezaniji, a kao djeca sigurniji u sebe i s nekim novim vještinama za nošenje s nedaćama i teškim trenutcima u životu.

Ena Begović, školska pedagoginja

Kontinuirana mjerena za projekt Temperatura tla u Virju.

Prepoznat uspješan projekt GLOBE grupe na državnoj razini

GLOBE (Globalno učenje i opažanje za dobrobit okoliša) i ENO (okoliš on line) grupe naše škole su vrlo aktivne. Tijekom cijele nastavne godine obilježavamo važne datume za naš okoliš i uređujemo panoe u školskim prostorima. Na taj način želimo naše prijatelje u školi potaknuti na razmišljanje o važnosti očuvanja prirodnih ljepota. Prošle školske godine u ožujku trebali smo biti domaćini međuzupanijske smotre i proslaviti 20 godina GLOBE grupe u našoj školi, ali su zbog proglašenja pandemije koronavirusa otkazana sva natjecanja. U listopadu 2020. ipak smo bili domaćini virtualne međuzupanijske smotre. Vrijedna ekipa u sastavu: Mihaela Oršuš, Mateo Posavec i Alan Lončar pod budnim okom voditelja Darka Herbaia ostvarila je plasman na državnu smotru i natjecanje koje se također održalo online 30. studenog 2020.

Ove školske godine već smo se pomalo priviknuli na nove uvjete

rada i prilagodili naša svakodnevna atmosferska mjerena te fenološka mjerena listanja i žućenja breze kao i mjerena na našoj hidrološkoj postaji na potoku Zdelji.

Međuzupanijska smotra održala se virtualno 22. ožujka. Svaka škola je napravila prezentaciju o svojim aktivnostima i mjerjenjima u razdoblju od 1.1.2019. do 15.3.2021. koju su proslijedili povjerenstvu. Na natjecanju je sudjelovalo sedam škola iz Bjelovarsko-bilogorske, Virovitičko-podravske i Koprivničko-križevačke županije. Našu školu su i ove godine predstavljali učenici Mihaela Oršuš, Mateo Posavec i Alan Lončar.

Spomenuta je ekipa pozvana na državno natjecanje koje se održalo 17. i 18. svibnja 2021. U kategoriji *Poznavanje GLOBE sadržaja* sudjelovale su ekipe iz 23 osnovne i 17 srednjih škola. Zadatcima se provjeravalo čitanje (interpretacija) zemljovida i satelitskih snimaka, poznavanje i razumijevanje GLOBE protokola, objašnjavanja postupaka pri elementarnim GLOBE mjerjenjima te tumačenje dobivenih rezultata i poznavanje GLOBE Observera. U ovoj kategoriji podijeli smo solidno 18. mjesto. U kategoriji *Istraživačkih projekata*, ekipe iz 39 škola predstavile su ukupno 34 projekta u četiri sekcije: atmosfera, voda, pokrov i tlo. Povjerenstva su u svakoj sekciji izdvajila projekte koji su bili iznimno uspješni. Ono na što smo posebno ponosni jest to što je naš istraživački projekt *Temperatura tla na mernom mjestu GLOBE grupe u Virju* proglašen najboljim u kategoriji *Tlo*.

Time smo potvrđili svoj kontinuitet u stvaranju dobrih i zanimljivih projekata u kojima treba povezati znanje iz svih predmeta koje uče u školi. Ove školske godine surađivali smo sa školom iz Bitole u Makedoniji na projektu *Phenology Campaign Collaboration*. zajednički smo obilježili Dan vlažnih područja i odradili radionicu vizualizacije podataka iz GLOBE baze. Našu suradnju s drugim ENO i GLOBE školama u Hrvatskoj i inozemstvu produbljujemo videokonferencijama.

Autori članka: članovi GLOBE grupe

Izvrstan rezultat na natječaju Eko fotka 2021.

Osnovna škola Ferdinandovac preko 20 godina organizira natječaj Eko fotka, a cilj je osvijestiti važnost očuvanja okoliša i prirode. Ovogodišnje teme natječaja bile su podijeljene u dvije kategorije: *Zeleni se, zeleni...* i *Ovo nanosi bol našoj majci Prirodi*. Naša škola sudjelovala je fotografskim radovima učenika (Cindy Bingula, Lara Brcković, Lea Špoljar, Melani Zglavnik, Patricija Toth, Alen Ormanec i Karlo Posavec), a njihov mentor bio je učitelj Likovne kulture i voditelj Grafičke grupe Josip Kovačić. Od prijavljenih radova izvrsno 3. mjesto i brončanu plaketu natječaja na temu *Ovo nanosi bol našoj majci Prirodi* s radom *Zaboravljeni štednjak* osvojio je učenik Karlo Posavec iz 5. c razreda. Čestitamo učeniku na izvrsnom rezultatu u konkurenciji više stotina fotografija!

Josip Kovačić, učitelj Likovne kulture

Nastava u školi

Priupitali smo učenike o pozitivnim i negativnim stranama nastave u školi i nastave na daljinu...

Nastava na daljinu

POZITIVNO:

- zabavnije je jer razgovaramo pod odmorom
- lakše naučimo jer učitelji objasne
- prijatelji; druženje uživo
- postavljanje pitanja ako nam nije jasno
- zajedno radimo i pomažemo si
- manje domaćih zadaća
- školska kuhinja
- bolja komunikacija s učiteljima
- psihički se bolje osjećam
- učitelji nam pomognu ako ne znamo

POZITIVNO:

- bolje ocjene
- lakši ispit
- više spavamo
- opuštenije
- igranje igrica
- pomažemo si i ponekad zajedno radimo; pomažu nam roditelji (ako znaju)
- imao sam mir
- možemo isključiti mikrofon nekim učenicima
- nema galame

NEGATIVNO:

- galama, neprimjereno upadanje u riječ
- svađanje
- moramo odmah prepisivati s ploče
- lošije ocjene

NEGATIVNO:

- neki ne prate nastavu
- stres
- ignoriranje poruka
- prepisivanje zadaća
- nema prijatelja
- ne mogu biti koncentrirana
- manje naučim
- previše gledanja u ekran
- puno zadataka a malo vremena
- izbacivanje iz poziva
- problemi s tehnikom i internetom
- nedovoljna aktivnost nekih učenika

Kada se analiziraju svi odgovori, dolazi se do zaključka, koji odavno u školama znamo, da su djeca različita i da ne može svima odgovarati jedan od oblika nastave. Ipak, vidimo da je živa riječ nezamjenjiva i da učenicima puno znači kada mogu razgovarati uživo i s učiteljima i družiti se sa svojim prijateljima i da im to, bez obzira ponekad i na lošije ocjene, puno znači.

Maja Balog

Antonio Brcković

Simona Brežnjak

Gabriel Cepetić

Dino Gabaj

Adela Grčić

Hrvoje Horvat

Razrednica Vanja Rupčić

Mihaela Oršuš

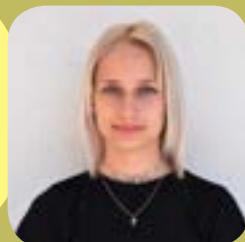
Leonarda Pandur

Klara Pisačić

Lana Raknić

Marija Mičurin

Nika Vedriš

Antonija Čimin

Luka Čižmešinkin

Lucija Večenaj

Nika Cik

Ena Drmenčić

Petra Dumančić

Marko Patriarka

Mate Jurić

Matej Kapitanić

Valerija Gregurić

Tena Popović

Lana Popović

Razrednica Željka Kišić

Lana Stanešić

Sebastian Posavec

Noa Krznarić

Nina Markov

Hana Šoš

Nika Puškaš

Valentina Štimec

Petra Vincek

Melani Zglavnik, 7. c, U voćnjaku

Patricija Toth, 5. c, Obasjano suncem

Karlo Posavec, 5. c, Zaboravljeni štednjak - 3. mjesto na natječaju

Lara Brcković, 5. c, Iza ograde

Fotografije nastale za natječaj *Eko fotka 2021.* pod mentorstvom učitelja Likovne kulture Josipa Kovačića.